

SAYI: 03 12-26 KASIM 2003 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Üretimden Koparılan
Proletarya

DEVİRİME
YÜRÜYÖR

- Proletaryanın Sorunları Devrim Sorunu Haline Gelmiştir
- Sol Hareket Burjuva Dinci Hareketle İttifak Anlayışını Terketmelidir
- Irak'ta Yükselen Direniş ve Yeni Evreyle Bağıntısı
- Demokratik Serhıldan Silahlı Ayaklanmaya Dönüşecektir
- "Bolivya Günlüğü"nde Şanlı Sayfalar
- Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına

Merhaba,

Dünyanın her tarafında emperyalist-kapitalist sisteme karşı eylemlerin, direnişlerin yükseldiği bir dönemde, dergimizin 3. sayısıyla sizlere merhaba demenin sevincini yaşıyoruz.

Kapitalizm, insanlığa açlık, sefalet ve yıkımdan başka bir şey veremiyor. Tüm dünya üzerinde açlık, gündün güne büyüyor. Büyük şairimiz Nazım'ın dediği gibi, "açlık hiçbir şey yememek değil, her gün otlu bulgur çorbası içmektir." İnsanları açta açıkta bırakan kapitalist sistem varlığını uzun süre devam ettiremeyecektir.

Kapitalizmde açlığın en önemli nedenlerinden biri işsizliktir. İşsizler ordusu büyüdükçe açlar ordusu da büyüyor. Eskiden yedek sanayi ordusu olarak düşünülen işsizler artık yaşamdan kovuldukları, ölüme mahkum edildikleri için bu özelliklerini de kaybediyor. Onlar artık ölümlerle-yaşam arasındaki ince çizgide duruyor ve tarihsel eylemlerine, devrime doğru itiliyorlar. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

Açlık ve sefaletin sonucu olarak tüm dünyada olduğu gibi üzerinde yaşadığımız topraklarda da işçi ve emekçi eylemleri yoğunlaşıyor. TEKEL, TÜPRAŞ'ta giderek şiddetlenen eylemlerin yanı sıra, sağlık emekçilerinin eylemleri de yaygınlık kazanıyor. Tekelci kapitalist sistem artık tamamıyla kuşatma altında.

İşçi ve emekçi eylemlerinin yanı sıra öğrenci eylemlerinde de büyük bir artış gözleniyor. 6 Kasım'da YÖK'ün kuruluş yıldönümünde yapılan eylemlerde öğrenciler akademik taleplerin sınırlarını aştıklarını gösterdiler. Öğrenci hareketi işçi ve emekçi eylemleriyle birleşince politik özgürlüğünü ve akademik özgürlüğünü kazanacaktır.

Giderek gelişen eylemlerde devrimciler, aynı hedefe birlikte yönelebilmelidir. Artık iktidar dışında her şeyin hiç bir şey olduğu yeterince anlaşılmış durumdadır. Devrimciler güçlerini devrimci iktidarı alabilmek üzere birleştirmelidir. Bu amaçla bir araya gelenlerin arasında dinci gericiğin yeri olmamalıdır. Sol hareket, yüzünü karşı-devrimin kitle temeli, devrimci katili olanlara değil devrim güçlerine çevirmelidir.

Irak'taki direniş dünya halklarına ve devrimciler moral vermeye devam ediyor. ABD emperyalizminin Irak'ta yenilmesi, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşüne büyük bir ivme katacaktır.

Büyük umutlarla tarihin bayramlarına hazırlanmaya devam edeceğiz. Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

FİLİSTİN GECESİ
16 KASIM 2003

PROGRAM

- ▶ Hilmi Yarayıcı
- ▶ Grup Munzur
- ▶ Bilgesu Erenus
- ▶ Koma Çiya
- ▶ Ayışığı
- ▶ Şiir Topluluğu

Yer: Labella
Düğün Salonu-Şişli

Bilgi İçin: Ayışığı Sanat Merkezi
Tel: 0212 292 13 48 /Taksim

Dergimizin Eskişehir ve İzmir Temsilcilikleri Açıldı!

ESKİŞEHİR:

İstiklal Mahallesi Dilekli Sokak No:4/17
Kat:2

İZMİR:

853. Sokak No: 27 Bilen İşhanı Kat
6/606 Konak 0 232 445 79 52

Proletaryanın

En Yaşamsal Sorunları

DEVİRİM Sorunu Haline Gelmiştir

İşsizlik kapitalizmin yarattığı en temel sorunlardan biri. Sermaye birikimi sürekli olarak belli miktarda işsiz nüfusun varlığını gerektirir. Bu işsiz nüfusun miktarı artarak bugün en yüksek boyutlara varmıştır. Yalnızca bağımlı kapitalist ülkelerde değil, gelişmiş kapitalist (emperyalist) ülkelerde de işsiz nüfusta belirgin bir artış var. Bunun azalma olanakları olmadığı gibi, sermaye, daha fazla işçiyi toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırıyor. Büyük bir kesiminin toplumsal üretim sürecine dönebilme şansları yok. Kapitalist toplumda onlar için yaşama umudu artık bitmiştir. Onlar artık yaşamdan kovalanmıştır.

“İş-ekmek” çılgınlıkları yeri-göğü birbirine katıyor. Açlar ordu ekmeğe yürüyor. Ekmek ise kapitalistlerin elinde. Onlar ekmeğe yürüdükçe, ekmek onlardan biraz daha uzaklaşıyor. Sonunda ekmeğe ulaşmak olanaksızlaşsa da, bizim açlık ordusu yine de yürüyor. Bu defa kapitalist dünyanın altını-üstüne getirerek.

İşçiler üretim yaptıkça, üretilen şey onlardan uzaklaşıyor. Bu, kapitalizmin doğa yasasıdır. Üretimin toplumsal biçimi değişmedikçe, bu yasa da sonuçlarını katı biçimde yaratmaya devam edecektir. Demek ki kapitalizmin temel işleyiş yasaları yalnızca işsiz nüfusu vurmuyor, çalışan nüfusu da vuruyor. Çalışan kitlelerle, işsiz kitle arasında aşılmasız çizgiler yok. Çalışan herkes her an işsiz kalabilir. Kaldı ki çalışan sınıf, mutlak yoksullaşma içinde. Ürettiği ondan uzaklaştıkça, o sefalet içinde bir yaşama mahkum oluyor. Tüm bu yaşananlar, çalışan ve işsiz kitleleri birbirine yaklaştırıyor. Mücadele birliğinin zeminleri daha bir güçleniyor.

İş, ekmek, sağlık, eğitim, barınma, ulaşım istemi emekçi sınıfın ortak istemi olarak her yerde yankılanıyor. Sendikalar bu istemleri milyon kez ilan etti. Sol hareketin içindeki bazı çevreler de, işçilere ve sendikalara ne kadar yakın olduklarını göstermek için aynı istemleri ilan ettiler. Ama böylece sendikal bakış açısını aşamadıklarını da ortaya koyuyorlar. Aslında şunu kanıtlamaya çalışıyorlar; eğer tüm emekçi sınıflar, kapitalist sınıf üzerinde bir baskı yaratabilirse, o zaman çalışma hakkı güvenceye alınır ve diğer toplumsal sorunların çözümünde de bazı adımlar atılmış olur. Emekçi sınıfın, kapitalist sınıf üzerindeki baskıları zaman zaman bazı sonuçlar almıştır. İşçi sınıfının bu başarılarını gördükçe, sosyal-reformist ve oportünist çevreler ekonomizmi teori düzeyine yükselttiler. Oysaki kapitalizmin ekonomik yasaları, alınan sonuçları etkisiz hale getiriyor. Kapitalist toplumda, bir emekçinin ekmek bulması, sağlık, eğitim, barınma gibi yaşam sorunlarını en alt düzeyde çözebilmesi için öncelikle “iş” sorununu çözmesi gerekiyor. Oysaki artık “iş” sorunu kapitalizmde aşılmasız bir engel. Çalışma kapasitesine sahip bir emekçinin, çalışmasının önündeki tek engel kapitalizmin kendisidir. O halde esas noktaya gelelim.

Karl Marx bize göstermiştir ki: “Üretimin toplumsal biçimi ne olursa olsun, emekçiler ile üretim araçları daima onun et-

menleri olarak kalırlar.” Üretimin sürmesi için bu ikisinin birleşmesi gerekir. Sermayeyi elinde bulunduran kapitalist, her ikisini meta pazarında satın alır. Ama bundan önce, her ikisinin birbirinden ayrılmış olması zorunlu. Üreticinin kendi bireysel üretim araçlarından uzaklaştırılması, hem emekçinin, hem de üretim araçlarının kapitalistin elinde yeniden bir araya getirilmesi, birleştirilmesi uzun bir tarihi dönemi kapsar. Marx, bu tarihi dönemi bize uzun uzun anlatır. Bu noktayı konumuzla ilişkilendirsek, kapitalist, üretimin iki etmenini pazarda hazır bulur. Bunları kapitalist biçim altında birleştirir. Kapitalist, bir meta pazarı olan emek pazarına gittiğinde, emek-gücünü satmaya hazır çok sayıda emekçiyle karşılaşır. Kapitalizmin gelişme dönemlerinde emekçi, emek-gücünü satabiliyordu. Kalanlar ise yedek sanayi ordusu olarak hazır bekliyorlardı. Sonra işlerin iyi gittiği dönemlerde bu yedek emek ordusu da çağrılırdı. Ama emek pazarı meta yasalarına, rekabet yasalarına bağlı olarak istikrarsızlık gösterirdi. Kapitalist sanayi büyüdükçe, emek pazarında daha fazla işçi çekiyordu. Ama her seferinde, kendisine çektiğinden, daha fazlasını kendisinden uzaklaştırıyor. Öyle ki emek pazarı ağzına kadar yedek sanayi ordusuyla dolup taşmaya başladı. Bu pazarda emek-güçlerini satmak için bekleyenler, boşuna bekler oldular. Emek pazarı bu yönden daha istikrarlı olmaya başladı. Öyle ki işçiler emek-güçlerini satamaz oldular. Bir “iş” bulacağız diye boşuna bekler oldular. Yedek sanayi ordusunun yedeklik yapısı çökmüştür.

Kapitalist üretim için öncelikle, üretici, üretim araçlarından kopartıldı. Bu sefer kapitalistin elinde, kapitalist biçim temelinde yeniden bir araya getirildi. Üretim bu biçimde sürdü. Ama artık işçi bu ilişkiden uzaklaştırıldı. Tabi ki kapitalist emekten, emek niceliğinden vazgeçemez. Emek niceliği, her zaman sermaye birikiminin ön koşuldur. Ne var ki, sermaye birikimi, işçi için, artık üretim araçlarıyla birleşme olanaksızlığı demektir. O, ne emeği kendi üretim araçlarıyla kaynaşmış üreticidir, ne de yalnızca emek-gücünü satan bir emekçi. Oysa ki üretimin sürmesi için bu iki etmenin, emekçi ve üretim araçlarının birleşmesi gerekiyor. Kapitalizm toplumsal üretimin gelişmesi önünde engel. Yeni ve daha yüksek biçim altında yeni bir birleşme kaçınılmazdır, zorunludur. Bu yeni biçim, özgür emekçilerden oluşan yeni bir toplumsal birliğin de temeli olacaktır. Üretici artık mülkiyetten bir daha kopmayacaktır. Bunu, yeniden bireysel özel mülkiyet temelinde değil, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti sayesinde gerçekleştirecektir.

Demek ki devrim, iş, ekmek, sağlık, eğitim, barınma, ulaşım, haberleşme, temiz bir çevrede yaşam için bir zorunluluktur. Bu istemlerin gerçekleşmesi, bir devrim sorunu olmuştur. Reformist ve oportünist yol bu sorunların nasıl çözülemeyeceğini gösteriyor. Bu nedenle devrime karşı çıkanlar, tam da bu nedenlerle ister-istememez bir devrimle karşı karşıya kalıyorlar.

SOL HAREKET

BURJUVA DİNCİ HAREKETLE

İTTİFAK ANLAYIŞINI TERKETMELİDİR

Irak'ın emperyalistler tarafından işgaline ve savaşa karşı Türkiye'de gelişen hareket, bir olguyu daha öne çıkardı: sol hareketin burjuva dinci hareketle ittifakı... "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"nda bir araya gelen çeşitli sosyal-reformist ve oportünist hareketler, burjuva dinci politik akımları aralarına alarak, bir kez daha bu ittifakta ısrarcı olduklarını gösterdiler. Bu aralar, böylesi çabalara ve bu tür çabaları teşvik eden açıklamalara daha sık rastlamaya başladık.

Anlaşılan o ki, sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin burjuva dinci hareketle ittifak aşkı iyice depresmiş. Öyle ki, birlikte miting düzenliyor, birbirlerini panellere davet ediyorlar; solun farklı kesimlerinden ve hatta birbirlerinden esirgedikleri hoşgörü ve esnekliği burjuva dinci harekete cömertlikle gösteriyorlar. Hani şu Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta ve daha pek çok yerde devrimci ve emekçileri katledenlere...

Burjuva dinci hareket, devrimcileri, ilericiyi, aydınları katledip yaktıkça, sosyal-reformistler ve oportünistler kendilerini yakınlarla ittifak kurmanın yollarını arıyorlar. Üstelik bunu, dinci hareketin yaptıklarını halk kitlelerine unutturmaya çalışarak yapıyorlar.

Belli ki, sol hareket, kendisine zulmedene aşık bir ruh hali içindedir. Bu, onun küçük-burjuva doğasına uygundur. Biliniyor, küçük-burjuvazi güçten anlar, güce tapar. Kim güçlüyse onun yanında yer alır, onun önünde diz çöker, onun karşısında tüm ilkesizliğini ve kişilik yoksunluğunu sergiler. İşte bir örnek:

Mihri Belli, dinci burjuva hareketin etkili bir ismine soruyor: "*Ben samimi dindarı bağırma basmaya hazırım. Sen de bir sosyalist olarak, bir ate olarak beni bağırma basmaya hazır mısın? (...)*" Karşısındaki, Mihri Belli'ye yanıt veriyor: "*Biz de namaz kılmayanın gırtlığına basmaya hazırız*" (Mihri Belli, Evrensel gazetesi)

Ama bu açık ve küstahça yanıt bile, sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin duayeni M.Belli üzerinde yeterince uyarıcı olmamıştır. Duayen böyle olunca, sol hareketin farklı olmasını beklemek aşırı iyimserlik olurdu.

"Balık hafıza"lı sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin bu, katiline aşık ruh hallerinin zararı salt kendileriyle sınırlı olsaydı yine üzerinde durmaya değmezdi. Fakat, bu adamlar, karşı-devrimin bu kitle temeliyle emekçi sınıfları barıştırmaya çalışıyorlar.

Politik hareket olarak burjuva dinci hareket, anti-komünisttir ve o, esas olarak, halk kitlelerinin sosyalizme yönelişini engellemek için oluşturulmuştur. Burjuva dinci hareketin anti-komünist karakterini görmek için uzun tahlillere vb. gerek yok; 60'lı yılların sonunda "Komünizmle Mücadele Dernekleri"ni bunların kurduğunu; devrimci harekete karşı silahlı saldırıları bunların düzenlediğini; Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da ve daha başka yerlerde devrimcileri katletmek için devletin bunları kullandığını hatırlamak yeterlidir.

Burjuva dinci hareket anti-kapitalist mi? Bunun böyle olmadığını herkes biliyor. Bu hareketin anti-kapitalizme ilgisi yok. Dinci hareket, bugün kapitalizmin çarpıklıklarından, yıkımlarından, pisliklerinden besleniyor. Kapitalizmin çöplüğünde eşelenirken tek a-

macı anti-kapitalist görünerek, emekçi halk kitlelerinin sosyalizme yönelmelerini engellemek; sosyalizm yerine kitlelere akacakları burjuva kanallar yaratmaktadır.

Burjuva dinci hareketin tek besin kaynağı kapitalizmin pislikleri, yıkımları ve çarpıklıkları değil. Bu zemine dayanmakla birlikte, esas olarak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin desteğinden beslenmiştir. Emperyalizm ve işbirlikçileri, burjuva dinci hareketi, halk kitlelerinin sosyalizme yönelmelerini engellemenin yanı sıra, SSCB'nin Ortadoğu ve Asya üzerindeki etkisini arttırmasını engellemek için de beslemiştir. "Yeşil Kuşak" adı verilen, SSCB'nin dinci devletlerle kuşatılması planını duymayan kalmamıştır. İşte bir örnek:

"*Suudi Arabistan, tüm soğuk savaş boyunca Angola'da UNITA veya Nikaragua'da Contra gibi Müslümanlıkla pek az alakalı hareketlere mali destek sağlayarak Sovyet karşıtı aygıt içinde çok önemli bir yere sahip oldu. Afganistan'da Mücahitlere destek veren önemli oyuncu idi ve 1980'li yıllarda Moskova'nın yenilmesine çok büyük bir katkı sağladı.*" (Le Monde Diplomatique sf. 15)

Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin ittifak yaptıkları, halk kitleleriyle barıştırmak istedikleri dinci hareketin beslendiği kaynaklardan biri budur. Dinci hareketin bu ilişkileri ve işlevi bugün de değişmemiştir. El Kaide-ABD, Hamas-İsrail, Hizbullah-TC, Komünizmle Mücadele Dernekleri-TC vb. ilişkileri hatırlansın yeter. Bugün durum farklı değildir. Burjuva dinci hareket, dün olduğu gibi bugün de faşist devlet ve emperyalizm tarafından örgütlenip desteklenmektedir.

Komünizme karşı mücadelede faşist devlet ve burjuva dinci hareket, bir madalyonun iki yüzü gibidirler. Aralarında sadece bir görev dağılımından söz edilebilir, ama komünizme karşı mücadele ve devrimin önlenmesi gibi can alıcı konularda birbirlerini tamamlıyorlar.

Burjuva dinci hareketle ittifak içinde olan sol hareket, işte bütün bu gerçeklerin üstünü örtüyor, kapatıyor. Onların bu davranışı sosyalizm mücadelesine zarar vermektedir. Solun bugün dinci hareketle ittifakı, emekçi sınıflar dışında burjuva çevrelerden destek arama anlayışının ifadesidir. Devrim mücadelesinin uzun yıllar sürmesi, küçük-burjuva karaktere sahip politik hareketlerde bir bıkınlığa, gücüne güvensizliğe, sabırsızlığa, irade kırılmasına neden olmuştur. Bunun sonucu, dün devrim mücadelesini biz götürürüz diyenler, daha sonra bu işin ancak sosyal-reformistlerle ittifak yapılabileceğini savunmaya başladılar. Bugün ise, bu düşüncüyü daha ileri götürerek, dinci hareket ile ittifakın zorunlu olduğunu söyler hale geldiler. Bu, özünde halkların gücüne güvensizlikten kaynaklanıyor.

Leninist Parti, emekçi halk kitlelerini, oportünist ve sosyal-reformistlerin kendilerini çekmeye çalıştıkları bu tuzağa karşı uyarıya; bu oyunu bozmaya devam edecekleri. Dinci hareketin tarihine, bugününe, karakterine ve amaçlarına ilişkin gerçeklerin üstünün örtülmesine; halk kitlelerinin gözlerinden kaçırılmasına izin veremeyecektir. □

IRAK'TA YÜKSELEN DİRENİŞ VE YENİ EVREYLE BAĞINTISI

zellik kazanıyor. Bu durum, çöküşün sıçramalı bir gelişim göstereceğini, bir yerde başlayan devrimin, kendi sınırlarıyla çevrili kalmayacağını gösteriyor.

Direnış Etkisi Hızla Yayılıyor

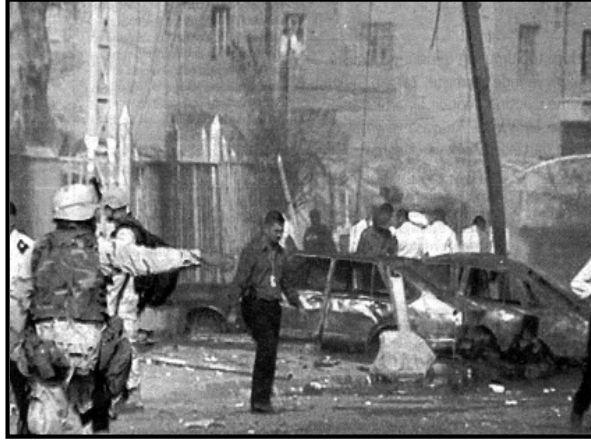
ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırısı sonrası, bütün dünyaya ilan ettiği savaş karşısında bazıları ür-küntüye ve umutsuzluğa kapıldı. ABD ordusunun askeri donanımı düşünüldüğünde, böyle bir orduyla baş etmenin kolay olmayacağı, “dünya gerçekliği”nin kabul edilmesi gerektiği vb. söylendi. Afganistan’ın çabuk ele geçirilişi, umutsuzluklarına bahane arayanlar için fırsat oldu. ABD’nin domino taşları gibi, tırnağını geçirdiği her ülkeyi düşüreceği kanaati oluştu. Irak’ın da çabuk düşüşü bu kanaati güçlendirdi. ABD hem senaryoyu yazan, hem sahneyi düzenleyen, hem de rol dağılımını yaptı. Ve elbette bu tuluatta başrol oyuncusu da kendisiydi. Ta ki Irak’ta kendiliğinden bir direniş başlayıp ABD’ye ağır kayıplar verdirene kadar... Irak’ta başlayan direniş, filmi kesintiye uğrattı. Ve bir anda her şeyi tersine çevirdi.

Zaten ABD, bu savaşı en güçlü olduğu zamanda başlatmamıştı. Tersine ABD, ekonomik ve siyasi olarak en güç durumda olduğu koşullarda bu savaşı başlattı. Çöküşe en yakın olduğu anda, gidişatı durdurabilmek için başka seçeneği de yoktu. Bunu yapmak zorundaydı, yoksa çöküşü çok daha hızlı olacaktı. ABD’nin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi koşullar, sadece ABD emperyalizminin elini kolunu bağlamıyor, emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak bunalım içerisindedir. Genişletilmiş yeniden üretimi sağlayabilmek şöyle dursun, aşırı üretim bunalımının sonucu olarak elde biriken stokları eritebilmeleri mümkün olmamaktadır. Dünyanın en büyük tekelleri teknolojik yenilenme yapamadıkları gibi, kapasite kullanım oranlarını sürekli aşağı çekip işçi çıkarmaktadırlar. ABD’de, Avrupa’da yıllar yılı uzun mücadeleler sonucu elde edilen sosyal haklar, kimi güvenceler, büyük bir hızla tasfiye edilmekte. İşçi ve emekçiler, varolan tüm haklarından yoksun bırakılıyor. Avrupa’da işçi ve emekçi eylemlerinde büyük bir artış gözlemleniyor... Almanya, Fransa, Yunanistan ve Türkiye’de yoğunlaşan eylemler, emperyalist-kapitalist sistemin krizini derinleştiriyor. Bu durum, emperyalist-kapitalist ülkelerarası çelişki ve çatışmaları da artırıyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerin kendi içlerinde yaşadıkları ağır bunalım, kısa sürede genelleşip, bütünsel bir ö-

Irak’taki direniş, emperyalist-kapitalist sistemin bu sıçramalı çöküş evresinde bir direnişin etkisinin de nasıl hızlı bir gelişme kaydedebileceğini gösteriyor. Şimdi bütün dünya, Irak’ta süren ve ABD’ye ağır kayıplar verdiren direniş gözlemliyor, ondan kendisi için sonuçlar çıkarıyor. Dünya, “Filistin örneği”nden sonra şimdi de “Irak örneği”yle tanışıyor. Irak halkı, her gün, her an işgal güçlerine ağır kayıplar verdiriyor. Irak’ta işgal güçlerine karşı, günde, en az 33 saldırı yapıldığı söyleniyor ve bu saldırılar molotof kokteylinden roketatara varan zor araçlarıyla yapılıyor. Molotof kokteylinin kullanılması oluşu, özellikle önemlidir. Bu, direnişin, özellikle halk tarafından organize edildiğini, Irak halkının işgal güçlerine karşı milisler halinde örgütlendiğini gösteriyor. Bunun karşısında ABD askerleri de halka yönelik saldırılarını artırıyor. En son, zindanlardaki tutsakları özgürleştirmek için eylem yapanların üzerine ABD askerleri tarafından ateş açıldı, 15 kişi öldü, 5 kişi yaralandı. Artık ABD, tıpkı Vietnam’da olduğu gibi, tüm halkı karşısına almıştır. Bu sıralar Vietnam benzetmesinin, özellikle yapılması boşuna değildir. Felluce, şu anda direnişin merkezi durumunda. Omuzdan atılan Rus yapımı SA 7 Tipi Strela fü-

zelerinden biriyle ABD Chinook tipi helikopter burada düşürüldü ve onlarca ABD askeri öldürüldü. Felluce'da ABD askerlerine her gün pusu atılıyor. Bunun ABD askerlerinin moralini harap ettiğine, ölüm korkusu içine düşürdüğüne hiç şüphe yok. Amerikan askerlerinin ortalıklarda gezemedikleri, kışlalarından burunlarını çıkarmadıkları söyleniyor. Çekildikleri kalelerinde bir zamanlar rancerlerin Kızılderililerden baskın beklemesi gibi, kışlalarında baskın bekliyorlar. Felluce'de kent girişinde duvarlarda şöyle pankartlar yer

alıyor: "Her casusun, her ajanın kellesini uçuracağız. Felluce halkı olarak fedayinlere (feda eylemcilerine b.n.) elimizden gelen yardımı yapacağız" Halkın morali en üst sınırında bulunuyor. Halk, saldırılardan sonra şarkı söyleyip dans ediyor. Yine Felluce'de "Amerikalılar cehennemine dibine! Amerikalılara yardım eden hain ve ajandır. İşgalci Amerikalıları öldürme hakkına sahibiz" şeklinde duvar yazıları yer alıyor. Bu, artık Irak halkının tıpkı Filistinliler gibi emperyalistlere karşı nasıl savaşılacağını öğrendiğini ve ABD emperyalizmi tam bir çöküş içinde Irak topraklarını terk edene kadar, bu savaşı geliştirerek güçlendireceğini gösteriyor. ABD, Irak'ta şimdi "görünmez" bir düşmanla savaştığını düşünüyor. Direnişin ardında kimin ya da kimlerin olabileceğine dair spekülasyonlar var ama bunların hiçbiri gerçeği yansıtmıyor. Ne Saddam bir yerlerden bu direnişi yönlendiriyor, ne de

İslamcı hareketler bu saldırıları organize ediyor. Baas ordusunun SSCB'de eğitim görmüş kimi subaylarının milisler arasında yer alıp, bu saldırıları planlaması mümkün, ama bundan daha çok, halkın kendiliğinden inisiyatiflerle milisler şeklinde örgütlenerek ve silahlanarak bu savaşı yürüttüğünü söylemek gerekiyor.

Irak halkı, etine geçirilmiş olan tırnağı kırmak, ABD emperyalizmini ve onun işbirlikçilerini yenilgiye uğratmak için korkusuzca mücadele ediyor. Her zaman olduğu gibi olayların ilk gö-

rüngüsüne takılı kalanlar, Baas rejimi yıkıldıktan sonra bir grup insanın caddelerde yağma yapmasına, ABD lehine tezahüratta bulunmasına bakıp, Irak halkına kızıyorlardı. Irak'ta devrimci bir halk olmadığını düşünüyorlardı. Oysa olayların diyalektik gelişimi bunun böyle olmadığını en açık şekilde gösterdi. Irak'ta şu anda bütün namlular işgalcilere ve onların işbirlikçilere çevrilmiş durumda. ABD, hegemonyasını tesis için gittiği yerde tam bir batağa saplandı. Irak'a takviye birlikler gönderiyor olması da ABD emperyalizmini kurtaramayacak. Çünkü, Irak halkı, kendi topraklarında ve özgürlüğü için savaşıyor. Ve bu savaşta onların arasında komünistlerin olduğuna hiçbir şüphemiz yok. Irak özgürleştiğinde, toplumsal bir devrimin de yolu açılmış olacak. Toplumsal bir devrim olmadan bağımsızlığın sağlanamayacağı, artık tüm direniş ve devrimler tarafından doğrulanmış bulunuyor. □

ABD'nin Irak'a ve tüm dünya halklarına yönelik saldırıları hız kazanıyor. Ama hız kazandıkça da buna paralel olarak çöküşü hız kazanıyor. Uşaklıkta sınır tanımayan işbirlikçi Türk

burjuvazisi ise, asker göndererek efendisini rahatlatmaya çalışıyor. Ama Irak halkının direnişi öyle bir hal aldı ki, emperyalist güçler, geleceksizliğin korkusuyla yatıp kalkmaya başladı. Bu korku, emperyalist, işgalci güçleri iyice çıkışsızlığa sürüklüyor.

İstanbul'un askeri açıdan önemli yerlerinden birinde görev yapan bir askerle yaptığımız sohbetten de, bu çıkışsızlığın yanı sıra işgalci güçlerin halkın gözünde ne derece teşhir olduğunu anlayabiliriz. Şimdi bu yaptığımız sohbeti sizlere ulaştırıyoruz;

Mücadele Birliği: ABD'nin Irak'a yönelik saldırıları karşısında neler düşünüyorsunuz?

Asker: ABD'nin bu savaşta büyük çıkarları var. Bu saldırının nedenlerinin başında petrol var. Bir de ABD bütün dünyaya kendi gücünü kanıtlamak istiyor. Ve Türkiye'yi iyice sömürmek istiyor.

Mücadele Birliği: TC bu savaşta niçin Irak'a asker göndermek istiyor?

Asker: Sınırdaki güvenliğini sağlayarak kendini sınırdaki tehlike-

İşte Erlerin Ruh Hali: "RÜTBELİLERİ VURURUM"

lerden korumak, bu savaşta pay almak, gücünü ABD'ye ve bölgeye ispatlamak istiyor.

Mücadele Birliği: Irak'a asker gönderilirse ne olur?

Asker: Buna halkın çoğu

karşı. Askerde bir çok Kürt var. Kendi insanını kendi insanına kırdırmak istiyor. Ama böyle olursa bu, ailelerin tepkisini alır. Ayaklanmalar olur.

Mücadele Birliği: Bu konuda çevrenizdeki askerler ne düşünüyor?

Asker: Askerlerin çoğu buna karşı. Ama gidilirse de iyi olur, diye düşünenler var. Askerlerin üzerinde büyük baskılar var. En azından, özgür olurum, ne de olsa sonumuz ölüm, en azından orada emir-komuta olmaz, eğer rütbeliler kötü davranırsa onu vururum, zayıf diye gösteririm, diyorlar.

Mücadele Birliği: Peki seni Irak'a gönderseler gider misin?

Asker: Ben gitmem. Irak'taki insanlar da bizim insanlarımız.

Mücadele Birliği: Peki gönderseler ne yaparsın?

Asker: Biz, ABD'ye karşı savaşıyoruz. Irak'taki insanlar bizim insanlarımız. Kendi insanlarımıza kurşun sıkmamız yanlış olur.

Mücadele Birliği: Peki çocukları askere gidecek ailelere söylemek istediğin bir şey var mı?

Asker: Kimse oğlunu askere göndermesin.

Mücadele Birliği: Teşekkür ederiz.

BULGARİSTAN SOSYALİZM İSTİYOR

Dünya'da gelişen son olaylarla emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-politik çıkmazı, kendi beraberinde sosyalizm mücadelesin de geliştireyor. Gün geçmiyor ki bir ülkede bir ayaklanma yaşanmasın.

Bulgaristan bu ülkelerden sadece bir tanesi. Geçmişte sosyalizmi görmüş, yaşamış olan Bulgar halkı, her fırsatta sosyalizme olan özlemini çeşitli biçimlerde açığa vuruyor. Geçtiğimiz haftalarda düzenlenen seçimler, bunun son örneği olmuştur. Bulgar halkı, rekor düzeyde düşük katılımı; katılanların da geçmişin "komünist", şimdinin "sosyalist" partisini tercih etmeleriyle, yeni Bulgar burjuvazisine gereken cevabı vermiştir. Bulgar halkının bu arayışını, özlemini, ruh halini ve bilinç durumunu daha iyi anlayabilmek için, Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç etmiş olan Kadriye Demir'le bir söyleşi yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulgaristan'daki yaşamı, geçmiş ve bugün açısından kıyaslar mısınız?

Kadriye Demir: Benim dönemimdeki yaşam, yani sosyalist yaşam çok iyiydi. Yani bir masal gibi. Benim ailem şu anda orada yaşıyor ve ben oradan biliyorum ki, Bulgaristan'ın şu anki yaşam sistemi Türkiye'deki gibi. Özel mülkiyete geçiş, insan yaşamını olumsuz etkilemiş durumda. Mesela eskiden her şey eşitli, hükümet ekonomiyi halkın bütçesine göre belirliyordu. Şimdi ise her şey paralı ve çok pahalı. Yani yaşamak gerçektende çok zor.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulgaristan'da insanların sosyalist sistemde daha mutlu oldukları konusunda ne diyebilirsiniz?

Kadriye Demir: Evet, insanlar sosyalist dönemde çok daha mutlu idi. Hala o özlemlerle yaşayan büyük bir halk tabanı var. Ama bu durum, şehirde değişiyor. Sosyalist sistemde çok mutlu olamayan ve şu anda kendisini özel mülkiyet sevdasına kapıran burjuva ve küçük burjuvalar için değişen bir şey yok. Çünkü iyi kötü düzenli yaşayabilecekleri paraları var, ama yoksul olan işçi ve köylüler için durum çok kötü.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulgaristan'daki komünistler şu anda ne yapıyor?

Kadriye Demir: Bu konuda çok fazla bilgim yok. Ama her ülkede olduğu gibi Bulgaristan'da da ezen ve ezilen sınıf olduğu için komünist hareketlerin olması kaçınılmazdır.

Y.E.Mücadele Birliği: Dimitrov adı, bugünkü Bulgar halkı için ne ifade ediyor?

Kadriye Demir: (Gülüyor) Aslında kaba bir biçimde ele alırsak Türk halkı için Atatürk neyse Bulgar halkı için Dimitrov da aynıdır. Ama sahipleniş farklıdır. Çünkü özümsemmiştir. Yani dünya ülkelerindeki sosyalist yaşamı özleyen halkların Lenin'i özümsemesi gibi. Bulgar halkı öncüsü olan Dimitrov'un onlar için yaptığı fedakarlığı asla unutmuyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulgaristan'da sosyalizmin kazanımları (parasız eğitim, sağlık, ulaşım vb.) korunuyor mu?

Kadriye Demir: Hayır. Çünkü, tamamen özel mülkiyete geçildi. Şu an ki sistem tamamen Türkiye'deki gibi. Devlet hastaneleri var, fakat o da paralı ve rezalet. Komik, ama biz o dönemde hasta olmayı seviyorduk. Mesela hasta ol, olma, 6 ayda bir bütün branşlarda doktorlar gelip kontrol yapıyorlardı. Bu sayede bir çok hastalık gelişmeden önleniyordu. Ama şimdi ne kontrolü, ölüm döşeginde olsan, paran yoksa hastaneye gidemiyorsun. Çünkü her şey özel ve paralı.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulgaristan'da sosyalist partisi halkın içinde örgütlü mü?

Kadriye Demir: Son dönemlerde yapılan çıkışlara bakarsak evet. Aslında sosyalist partiye halkın desteği iyi, çünkü, kendini onlara borçlu hissediyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Son dönemlerde Bulgaristan'da bir seçim oldu. Sizin aileniz kime oy verdi? Daha da geniş ele alırsak, son seçimler nasıl geçti. Bu konuda bir bilginiz var mı?

Kadriye Demir: Ben çok iyi takip edemiyorum. Ama benim ailem sosyalist partiye oy vermiş, daha doğrusu, onların oturduğu çevrenin geneli sosyalist partiye oy vermiş. Demiştim ya, halk kendini geçmişte yaşadığı güzelliklerden dolayı sosyalizme borçlu olduğunu düşünüyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Geçmişteki ve bugünkü Bulgaristan'ı Türkiye ile kıyaslar mısınız?

Kadriye Demir: Geçmişteki Bulgaristan'ı Türkiye ile kıyaslırsak ancak ve ancak mücadele açısından kıyaslayabiliriz. Yani Türkiye'deki mücadeleyi Bulgaristan'daki devrim öncesi mücadelesi ile kıyaslamak tam olarak olmasa da mümkün. Ama bir gerçeklik ki Türkiye'de mücadele etmek çok daha zor. Çünkü Bulgaristan tam köylüydü. Ama Türkiye'deki devrim dinamikleri direkt kapitalizm ile karşı karşıya. Ben sizleri biliyorum. Bazen, tv de görüyorum, nasıl bir kabullenmezlik, nasıl bir saldırı. Hükümet kendi evlatlarına saldırıyor, cezaevlerinde insanlar inancı ve mücadelesi için bedenini açlığa yatırıyor, gençlerin alanlarda kafası gözü parçalıyor, tecavüze uğruyor, ama bunlar görmezden geliniyor, daha doğrusu bilinçli yapılıyor. Böyle bir çağda böyle bir vahşet inanılmaz! Gerçi inanılmayacak bir şey yok, çünkü, kendi sonunu gören burjuvazi ancak saldırır, ama gelişmeleri engelleyemez. Dünya sosyalizme gebe ve zafere ulaşacaktır.

Y.E.Mücadele Birliği: Peki bugünkü Bulgaristan?

Kadriye Demir: Baştan beri söylemişim. Özel mülkiyet var ve bu Türkiye'de de var. Ama hayat Bulgaristan'da Türkiye'ye kıyasla daha ucuz, tabi bunu halk ve ülke ekonomisine göre değerlendirecek değişen bir şey olmaz, çünkü, halk yoksul. Ezilen her ülkede ezilendir. Şöyle belirteyim, Bulgaristan'da eskiden yani devrim öncesi Çar vardı! Türkiye'de ise Sabancı'lar, Koç'lar var ve onun askerleri olan MGK var. Yani halk diye bir şey yok, yaşamın gerçek hakimleri onlar değil gibi bir yaklaşım var.

Y.E.Mücadele Birliği: Peki Bulgaristan'daki Müslüman Türkler ve hıristiyan Bulgarlar arasındaki ilişkiyi tanımlar mısınız?

Kadriye Demir: Bak bu çok önemli. Önce böyle bir soru sorduğunuz için teşekkür ediyorum. Çünkü böyle bir şeyin yayımlanması önemli. İnsanlar hep yalan şeylere inandırılıyorlar. Mesela biz Bulgaristan'daki Türklere, hep Bulgarlar Türklere eziyorlar diyorlardı. Bu yalan, böyle bir şey yok. Çünkü halklar arasında hiçbir zaman çıkar ilişkisi olmadı ki, birbirine düşmanlığı olsun. Dini, dili, ırkı ne olursa olsun her halükarda eziliyor. Bu saldırılar sistem yapıyor, yani gerçek anlamda o eziyor. Ama sosyalist sistemde böyle bir şey yoktu. Bunu sosyalizmi karalamak isteyen Türkiye ve onun müteffiki olan kapitalist ülkeler söylüyorlar. Bak bununla ilgili bir şey söylemek istiyorum; geçenlerde tv izliyordum, işte bir yerde gösteri oluyordu. Oradaki kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği" diye slogan atıyorlardı. Yani ben bu slogana çok kızdım. Çünkü halklar hiçbir zaman düşman olmadı ki kardeş olsunlar. Bunlar burjuva sistemin bir oyunu ve maalesef bazı devrimci demokrat çevreler kendine bu oyun üzerinden rol biçiyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Biz Yaşasın Halkların Mücadele Birliği diyoruz.

Kadriye Demir: Evet, bu daha iyi. Eğer bir yerde ezen ve ezilen varsa, önemli olan bu halkın kim olduğu değil, önemli olan birlikte mücadele etmesidir.

Y.E.Mücadele Birliği: Bize vakit ayırdığınız için size çok teşekkür ediyoruz. Gerçekten çok güzel konulara ışık tutunuz. Umarım sizinle başka daha güzel sohbetlerde bir araya geliriz.

Kadriye Demir: Asıl ben insanları aydınlatan bir görev üstlendiğiniz için sizlere teşekkür ederim. Benim için çok güzel bir sohbetti. Çok önemli ve insanların bilmesi gereken sorular sordunuz. Eğer yardımcı olduysam ne mutlu bana. Ben de sizlerle tekrar bir araya gelmek isterim. Tek dileğim verdiğimiz emekler ve ödediğiniz bedeller sonucunda bir zafer kazanılır ve yeniden sosyalist topluma kavuşuruz. Bütün bir mücadele döneminizde sizlere başarılar dilerim.

DEMOKRATİK SERHILDAN SİLAHLI AYAKLANMAYA DÖNÜŞECEKTİR!

26 Ekim Gazi

Güç biriktirme döneminin ardından, yoğun kitle hareketi dönemine giriyoruz. Toplumun geniş kesimleri birbirinden bağımsız, irili-ufaklı parçalar halinde harekete geçmeye başladı. Birbirinden bağımsız eylemler oluştu, güçsüzlüğün değil, güçlenen bir hareketin göstergesidir. Bu, harekete yol açan nedenlerin yoğunluğunu, hareketin köklü nedenlere dayandığını kanıtıyor. Bu yüzden eğilim, daha büyük kitle eylemlerine, genel kitle hareketine doğrudur.

Dönemin karakterine uygun olarak, çok çeşitli eylem biçimleri çıkıyor ortaya. En pasif eylemlerden silahlı çatışmalara, barışçı gösterilerden grevlere, basın açıklamalarından hukuki araçlara... pek çok araç bir arada, aynı dönemde kullanılıyor. Tek başına bu durum bile, toplumun çok geniş kesimlerinin hemen her sınıf ve katmanın harekete geçtiğinin açık kanıtıdır. Öte yandan hemen her eylem, hızla kendini aşıyor. Doğrudan devletle çatışmaya dönüşüyor. En pasif eylemler bile, kısa sürede sert kapışmanın ilk adımını teşkil ediyor.

Kapışma Kaçınılmaz

Karşı-devrim cephesi açısından durum hiç iç açıcı değil. Elinde zor araçlarından başka bir şey yok. Her eylemi, her girişimi zor yoluyla bastırmak, onda bir refleks haline geldi. Esneme yeteneği olmayan bir sistem, bundan başka bir şey de yapamaz.

Özellikle Kürt halkının her istemi, her girişimi ceza mahkemeleriyle, tutuklamalarla, polis copu ve asker dipçığıyle karşılanıyor. Kürt halkı, yasal boşluklardan yararlanarak son derece pasif adımlarla, “demokratik yoldan” bir girişimde bile bulunsa, örneğin Kürtçe isim, Kürtçe eğitim gibi, devlet tam istem “bölücüler” üzerine gidiyor ve onları dağıtıyor! “Devlet-i ali”, yedi yaşında çocukları karakollara çekiyor, işkencelerden geçiriyor. Yetmiyor, yasal boşlukları kapatmak için derhal yeni yönetmelikler, karamameler çıkarıyor. Koşullar başka türlü hareket etmesine izin vermiyor.

Bu sıkışmışlığın sonucu, karşı-devrim cephesi, her alanda saldırılarını yoğunlaştırıyor. Kürdistan’da katliamlar, köy baskınları, tutuklamalar, yasaklar ve çatışmalar artmakta. Reformist basın, “OHAL geri mi geliyor” telaşına kapıldı çoktan (sanki gerçekten kaldırılmış gibi!) Bu şartlar altında, istensin ya da istenmesin, savaş kendini dayatıyor.

Kürt halkı “yol haritaları”yla çıkmaz bir sokağa sokuldu. Zamanı çalındı. “Demokratik açılımlar” için beklentiye sürüklendi. Kırıntılar peşinde iz sürmeye yöneltildi. Ama her girişim, her adım, düşmanla arasındaki gerginliği arttırmaktan öte bir sonuç yaratmadı. Girilen yol, “demokratik serhıldan” yönelimi, Kürt halkına özlemini duyduğu özgürlükleri getirmedi. Ne de üzerindeki baskılar hafifledi. Devlet tank-top siyasetine, imha ve yok sayma adımlarına aralıksız devam etti. Dahası, Kürt halkının fiili olarak kazandığı kısmi haklara bile saldırmaktan geri durmadı. 1999’dan bu yana örgütlü bir vaziyette devam eden savaş boyutlanmaya başladı.

Savaş Derinleşiyor

KADEK, ne sosyalizmi inkar anlayışıyla, ne Leninist örgütlenme modelini toptan reddedişleriyle, ne de silahlı serhıldana sırt dönmesiyle bir sonuç elde edebildi. Dört yıldır çeşitli biçimlere bürünen “demokratik cumhuriyet” projesinin Türk devletinden görebildiği tek karşılık baskıdır, terördür,

işkencedir, ağırlaştırılmış ceza yasalarıdır, cinayetlerdir... Ve bu karşılık, KADEK'in ara sıra yaptığı sert çıkışlar ve tehditlerle de azalmış değil. İzlenen politikanın geleceksizliği, başarısızlığı dört yılın deneyimleriyle sabittir.

Kürt halkına gelince... O, bu süreci yaşamak, sonuçları pratikte görmek zorundaydı. Devrimci içgüdülerine rağmen, bunca yıllık savaşıyla ona çok şeyler kazandırmış olana ulusal bağlılığını sürdürdü. Bu durum çok normaldi, çünkü çok şey verileden çok şey istenir. Fakat zaman içinde bu bağlılık, devrimci olmayan araç ve yöntemlere güvensizlik, ilgisizlik duygularının ortaya çıkmasını engelleyemedi. Kürt halkı, önderlerinin çizdiği yolu bir de kendi yaşamlarında sınamış. Girdiği yolun nereye çıktığını pratikte gördü. Ve her adımda, bu politikalarla arasındaki makas açılmaya başladı. Bunun en açık kanıtlarından biri, "demokratik talepli" eylemlerde bile zor araçlarına başvurması, eylemlerini çatışmalı tarzda gerçekleştirmesidir. Bu çatışmaların bir ayağı devletin saldırgan tutumundan kaynaklanıyorsa, diğer ayağı Kürt halkının devrimci ruhundan besleniyor.

Kürt halkının bu devrimci ruhu, halk hareketi düzeyine ulaşmış olan bir mücadelenin, düzen içi kulvara hapsedilmesinin önünde en temel engel durumunda. Ulusal önderliği kendi iradesine rağmen siyasal arenada mücadeleye zorlayan bir durum bu. Bir yanda devletin yoğunlaşan saldırıları; diğer yanda Kürt halkının dizginlenemeyen devrimci coşkusu; bu koşullarda düzen içi bir çözüm, reformist bir mücadele hattı, Gandici-Mandelacı bir çizgi mümkün değil. Bu yüzden, bir yandan son derece reformist, geri bir mücadele çizgisi izlemeye çalışırken, bir yandan da askeri eylemler gerçekleştiriliyor. Bir yandan Kürtçe isim için mahkemeler zorlanırken, diğer yandan Kürdistan'da askeri helikopterler düşürülüyor. Artık her gösteri, küçük çaplı savaş görünümüne bürünüyor. Gençlik, özellikle metropollerde gerçekleştirdiği eylemlerde, militan savaşı yönünü gözler önüne seriyor. Kürt halkı adım adım sert kapışmalara doğru yol alıyor.

Koşullar Kürt halkını özgürlük için savaşı yükseltmeye zorluyor. Burjuvaziyle ve onun faşist devletiyle Kürt halkını barıştırma, uzlaştırma serapları, kim ne söylerse söylesin, dağılmaya başladı bile. Yaşam, her tür teorinin ötesinde, kendi hükmünü dayatıyor. Halk hareketi savaş çizgisine oturacak, "demokratik serhıldan", silahlı halk ayaklanmasına dönüşecektir. Bu yönetime aykırı politikalar iflas etmeye mahkumdur. □

“Çocuklarımızdan Utanmak İstemiyorsak...”

Merhaba yoldaşlar,

Ben, 12 Eylül Askeri faşist diktatörlüğünde kıyıma uğramış yüzlerce devrimciden biriyim. Ekonomik ve sağlık sorunlarım nedeniyle siyasi çalışmalardan uzak kaldım. Kendimi geliştirmek, çevreme çocuklarıma yararlı olmak için uğraştım. Örgütlü değildim. Bir kadının; erkek egemen bir toplumda iki kez sömürülüyor olduğunu, kurtuluşun, emeğin kurtuluşu ile mümkün olacağını biliyordum.

Çevremdeki insanları gözlemliyorum. Büyük bir bunalımın eşiğindedir. Bunu ya şükredip sineye çekerek ya da ruhsal bozukluklarını kendilerine yönlendirerek yaşıyorlar. Uzun süredir derginizi okuyorum. Sistemdeki bozuklukları yorumlamak yerine onu değiştirmek gerektiğini anlatıyordum. Mücadele Birliğini okuduğumda görüşlerimi yansıttığımı gördüm. Tabii unuttuklarımı, bilmediklerimi öğrendim, öğreniyorum.

Çoğu anne-baba çocuklarını siyasetten uzak tutarak onları tehlikeden uzaklaştırdıklarını sanırlar. Bilinçli sağlam karakterli insan, sınıf bilinci almış örgütlü insandır. Yalnız kalan insanlar kısa zamanda bunalımdan etkilenecek, şiddeti çevresine, kendine yönlendirecektir. Aydın anne-babaların bu konuda duyarlı olmaları gerekmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşündeki krizlerden insanlığın acılarını, cehaletini trajik bir kader olarak yansıtan bakış açısından sıyrılmış komitelerde yer almalı, örgütlenmelidir.

Kendilerini 68-78 kuşağı olarak tanıtan aydın insanlarımız "biz devrim yapamadık bundan sonra olmaz" türünden söylemleriyle kendilerini haklı gösterip geleceğe çelme takmaya çalışıyorlar. Aslında nasıl hatalı bir konuşma yaptıklarını düşünürlerse bulacaklardır. Bu söylemler kimin işine yarar, kime yarar sağlar? Örgütlenmenin önemini bilen gençliğin yanında yer almalıyız.

Geçmişte yapılan ya da yapılması gerekenleri anlatıp bedenini dinlendirip kendini çürümeye terk edenler! "Gelecek neler yapılmalı, yapılmayan nedir?" diye düşünmeli ve harekete geçmelidir. Mücadelede yenilgi başarıya yakınlaştırmaz. Laf üretmekle başarı yakalanamaz. Çocuklarımızdan utanmak istemiyorsak aydınlattıkları yolda yerimizi alalım. Olayları oluruna bırakmayalım, ona biz yön verelim.

YA DEVRİM YA ÖLÜM

Mücadele Birliği Okuru/İZMİR

“BOLİVYA GÜNLÜĞÜ”nde ŞANLI SAYFALAR

Dünya durulmuyor. Latinler ise hiç! Bolivya’da yaşanan halk ayaklanması sonucu, devlet başkanı ailesi ile birlikte soluğu ABD’de aldı. Oysa başkan olalı daha 1,5 yıl bile olmamıştı. O zaman, yine Bolivya halkı sokaklara dökülmüş ve yaşanan bir dizi gelişmenin sonucunda seçimlere gidilmişti. Lozada’yı başkanlığa taşıyan gelişmeler aynı zamanda onun sonunun da habercisiydi.

ABD’ye kaçan başkan, Bolivya’nın kanını emen 200 ailenin bir üyesi ve 1993-1997 arasında da başkanlık yapmış bir burjuva. 2002 Haziran’ında seçimler yapıldığındax 200 ailenin ve ABD’nin tam desteğine rağmen oyların sadece %22’sini alabilmişti. Sosyalizm Hareketi (MAS) ise, tüm en-

gellemelere karşın oyların %20’sini almayı başarmıştı. Kimin başkan olacağına ise, kongrede yapılan seçimle karar verilecekti. MAS’ı destekleyenler ve yoksullar, “başkan olabiliriz” diye kampanya düzenlemişlerdi. Ama ABD yine devreye girip, diğer partiler üzerinde baskı yaparak kaçağın devlet başkanı seçilmesini sağlamışlardı 30 Haziran 2002’de.

Ayaklanan, bedel ödeyen Bolivyalı emekçiler olmuş, ama devlet başkanlığını bile alamamışlar; yine 200 kan emici ve ABD’nin adamı başkan olmuştur. O gün, MAS üyesi kongre salonundan şöyle seslenir:

“Oylamayı kaybettik ama kavgayı değil... tuvalete gitmek için bile bizden izin isteyecekler. Biz kongreye sadece protesto getirmedik. Taleplerimiz var ve kongrede nasıl adım atacağımızı biliyoruz. Şimdi bize saygı duymak zorundalar, çünkü biz bunu istiyoruz...”

Evet, Bolivya’da MAS oylamayı kaybetmişti ama halk kavgayı kaybetmemişti. 1,5 yıl sürekliliği çatışmalarla geçti. Halk yaşamını ve geleceğini sokaklarda savunmaya devam etti. Ve sonunda yüzü aşkın insanın ölümüyle sonuçlanan isyanıyla, bir başkanı daha ABD’ye yolladı.

Latinlerde toplumsal devrim kendini güçlü bir şekilde dayatıyor. Kendine bir çıkış yolu arıyor. Bu arayış kendini sık sık kitle ayaklanmaları şeklinde dışa vuruyor. Ne var ki, bu ayaklanmalar sadece hükümet değişikliği yarattığı, kapitalist toplumu ve onun devletini parçalayıp dağıtmadığı ve yeni bir toplumsal sistemin inşasına yönelmediği için sonuca ulaşamıyor. Kuşkusuz, bu kadar sık ve yoğun oluşu, toplumsal devrimin de yolunu açacaktır. Nasıl ve hangi biçimde olacağını yaşam gösterecek... ama mutlaka olacak olan budur. Köhnemiş düzen, daha fazla varlığını sürdürmez.

Bolivya’da yaşananlar ise daha anlamlıdır. Bolivyalı emekçiler, Che’ye karşı tüm dünya halklarından daha fazla sorumlulukla yükümlüdür. Che, tüm Latin Amerika’nın ve dünya halklarının yüreği, coşkusu, yeni bir dünya kurma heyecanı olsa da; Bolivya için daha özel anlam taşır. Onu, zamanında yeteri kadar sahiplenemediler. CIA, Bolivya dağlarında ona bu kadar kolay ulaşmamalı, o insanlık sevgisi ile dolu yürek, Latin Devrimi’ne tanık ve öncü olmalıydı. Bolivya halkı zamanla eksikliğini anladı ve hatta, onu yüceltmek adına aziz bile ilan etti. Ama, Che’ye olan görevlerini ancak; onun yürüdüğü yoldan giderek, bir devrimle, Latinlere önderlik eden bir devrimle yerine getirebilirler.

Bunun için, her seferinde kanları ve canlarıyla işgal ettikleri sokaklardan, iktidarı yine burjuvaziye bırakmış olarak dönmeye son vermeliler. Kendi gelecekleri ve Che için.

200 sömürücü ailenin elinde kala kala bir ordu kaldı. Ki o da güçsüz. Bu her halinden belli. Aymaralar, Bolivya’nın üçte ikisini oluşturan ve yaşamdan kovulan bu halk, son yıl-

cüne gereksinim duyuyor. Başka bir ifadeyle, aynı miktar emek-gücü, eskisinden çok daha fazla üretim araçlarını harekete geçirebiliyor.

Sosyalizm bu çelişkiyi emeğin çalışma saatlerini sürekli azaltarak kolayca çözümlenebilir, kapitalist, çalışma saatinin kısılmasına her zaman direnir. Çünkü sömürünün ölçüsü, emek saatinin uzunluğuyla doğru orantılıdır. Bu nedenle kapitalist, karını düşürmemek için, gittikçe daha fazla sayıda işçiyi kapı önüne koymak zorunda kalır.

Tüm emperyalist-kapitalist sistem için geçerli olan bu süreç, bağımlı ülkeler için daha hızlı işliyor. Çünkü buralarda emperyalist sermayenin egemenliği var. Emperyalist sermayenin birikim ve yoğunlaşma hızı çok daha fazla oluyor. Bunun sonucunda ortaya çıkan işsizlik, tüm ücretlerin gözle görülür ve dramatik bir şekilde düşüşüne neden oluyor. İşsizlik, çalışanların ücretlerini her zaman aşağıya doğru çeker.

İşçi Sınıfının İç Savaşı

Ücretlerin düşmesi, işsizlik, sağlık sigortasının ve diğer hakların ortadan hızla kaldırılması, işçi sınıfını öfkeye sürükledi. Başka türlü-sünü beklemek, işçi sınıfı hakkında hiçbir şey bilmemek demektir. Dahası var. Bu öfke, sanıldığı gibi sönüp gidecek olan bir ateş değildir. Marx, en sıradan bir taleple bile, işçi sınıfının uzun iç savaşlar yürütme kapasitesine, inadına ve karakter sağlamlığına sahip olduğunu düşünürdü. Marx'ın, yaşamın devrimci diyalektiğine uygun bu düşüncesi, şimdi doğrulanıyor. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, en sıradan taleplerinde bile, burjuva diktatörlüğün iç savaş aygıtlarıyla karşılaşılıyor. Burjuvazi, gün geçtikçe daha fazla emek gücünü üretimin dışına itmek zorunda kalıyor. İşçiler ise açlıktan ölmek anlamına gelen bu duruma karşı en sert karşılığı vermek üzere harekete geçiyorlar.

Bütün üretim araçlarının sermaye niteliği kazandığı ve tekellerde merkezleşip yoğunlaştığı bir aşamada emek gücünü bile satamayan bir işçi ne yapmalı? Artık böyle bir aşamaya varılmışsa, emekçilerin önündeki tek seçenek, sürekli uzaklaştırıldığı üretim araçlarına el koymaktır. Emekçiler, üretme koşullarını yeniden elde edebilmek için, bu koşulları tümüyle burjuva sınıfın elinden koparıp almak zorundalar. Kısacası, işçi sınıfı ve emekçilerin önündeki tek çözüm, toplumsal devrimdir.

Sürecin ana karakteri bu yönde olduğu için, işçilerle burjuvalar arasında, en sıradan görünen istemler konusunda bile, çok şiddetli, uzun mücadeleler yaşanıyor. Bu şiddet, iç savaşı besliyor ve yükseltiyor. Bu durumu içgüdüleriyle fark

eden işçiler, önlerindeki bütün engelleri aşacak örgütlenmelere, komitelere doğru yönelim gösteriyorlar. Artık emekçiler kendi kaderlerini tümüyle kendi ellerine almak istiyorlar.

İşçilerin bu şiddet dolu savaşında, en büyük düşmanlarından biri, burjuva sendikacılıktır. Hareket, burjuva sendikacıları aşarak, onları ezerek ilerliyor. Kimi zaman onlara karşı da şiddet kullanmaktan çekinmiyorlar.

Reformist ve oportünist örgütler de işçi sınıfının önündeki engellerden biridir. Onlar, işçi sınıfının bugünkü mücadelesine, en dar çerçeveden bakıyorlar. Hareketi, basit bir "ekmek davası"na, sendikalaşma sınırına hapsedmeye çalışıyorlar. İşçilere, çelişkilerin derinliğini, toplumsal devrimin kaçınılmazlığını kavratmaktan çok uzaklar. İşçi sınıfı, bu yalpalayan, dar kafalı unsurları da aşacaktır.

Burjuva sendikacıların ve onların yaptığını devrimci sözlerin süsüyle tekrarlamaktan öteye gitmeyen oportünistlerin tüm engelleme çabalarına rağmen, işçi sınıfı hareketi, toplumsal bir devrimle sonuçlanacak bir iç savaş yolunu tutmuştur. Bugün işçilerin taleplerindeki gerilik hiç kimseyi yanıltmamalıdır. Devrim, kimin ne için hangi hedefle harekete geçtiğine değil, o hareketin hangi derin çelişkiler üzerinde yükseldiğine bağlıdır. □

Üretimden Koparılan

PROLETARYA

DEVİRİME YÜRÜYOR

Enflasyon düşüyor, döviz sabit kalıyor, piyasa canlanıyor, beklentiler iyileşiyor, burjuva cephede püfür püfür bahar havası eserken, yelkenlerini doldurmuş koca bir gemi, tüm limanın sessizliğini bozmak üzere istim alıyor. İşçi sınıfı hareketinden bahsediyoruz. “Ekonomi tıkırında” şarkılarının kulakları tırmaladığı bir zamanda, meğer koca köstebek toprağı kazmaya devam ediyormuş. İşçi sınıfı her yerde eyleme geçti, sokaklar ve fabrika kapıları ısınıyor. Bu kez eylem, en büyük fabrikalardan yayılıyor. Tekel, Beykoz Deri, Tüpraş, Sümerbank, Paşabahçe ve irili ufaklı onlarca fabrikada, atölyede sürüyor.

İşçi sınıfı 1 Aralık 2000’den bu yana, diğer yıllara göre daha düzgün bir dönem geçirmiştir. 1 Aralık eyleminde yüz bin işçi vardı ve burjuva sendikacıların barikatları aşılmıştı. Bu büyük eylemin ertesinde, tüm toplumu sarsan büyük ekonomik ve siyasi olaylar meydana geldi. 2001 Nisan krizi, cezaevleri operasyonları, küçük esnafın yüz binler halinde ayağa kalkması, yoksul ve küçük köylülüğün yaygın eylemleri tam da işçi sınıfının bu durgun dönemlerinde ortaya çıkmıştı. Peki ama, toplumun öncüsü bir sınıf, kendi dışındaki emekçiler ayaktaiken, neden sessiz kalmıştı ve neden şimdi harekete geçti?!

Üretmek İstiyorum

Son dört yılın ardı ardına gelen büyük ekonomik yıkımları, işçi sınıfında büyük bir kan kaybına yol açtı. Önce küçük atölyeler kapandı, yüzbinlerce işsiz sokağa atıldı. Sonra daha büyük alanlara sıra geldi. İkinci dalga, şiddetini bir anda değil, sürece yayılmış olarak gösterdi. Bütün bu sarsıcı krizler esnasında, sınıfın en ileri, en bilinçli unsurları, sürekli hareketlilik ve arayış içinde olsalar da, geniş işçi kesimlerini harekete geçiremediler. Bunun nesnel zeminlere dayanan bir çok nedeni vardı.

Birincisi, işsizlik tüm işçi kitlesinin elini kolunu bağlayan bir zincir durumuna geldi. Çalışabilenler, hala bir işi olanlar, kendilerini diğerlerinin yanında şanslı görüyorlardı. Yine de gelecek karanlıktı ama her sıradan birey gibi, işçiler de kaybedecek bir şeyin olmadığı bir noktaya dek gerileyip,

direnmeyi seçtiler. Sessiz kalırlarsa, en azından işlerini kaybetmeyeceklerini düşündüler. Ancak, hiçbir şey beledikleri gibi olmadı. Artık işsizlik, yalnızca derin kriz dönemlerinin değil, her dönemin bir tehlikesi haline dönüştü. İşçi sınıfının, bu beklentiye girmiş en geniş kesimleri için, artık “kaçacak delik” kalmadı.

İşsizlik her yandan bir sağanak gibi yağıyor. Özelleştirmelerle, taşeronlaşmalarla, sefalet ücretlerinin dayanılmazlığıyla, aşırı çalışmayla, işçileri canından bezdiren bir cendere kuruluyor. Bu durumda işçi ne yapacak? Devrimci eylem arayışlarına girişmekten başka ne yapabilir?

Paşabahçe Beykoz Fabrikasının kapanışı ve işçilerin karşılaştıkları, tüm sınıf için bir ders oldu. Burada işçiler sendikanın oyununa geldiler ve fabrikanın kapanmasına izin verdiler. Şimdi bütün Paşabahçe işçileri, sefaletin pençesinde kıvrılıyor. Artık, işçi sınıfının “tuzu kuru” kesimi, geleceğini değil, bugünlerini tehlikede görüyor.

Bütün bu olanların şu ya da bu hükümetin güncel politikalarıyla bir ilgisi yok. Konu ne güncel olacak kadar gelip geçicidir, ne de siyasi bir tercih sorunu. Kapitalizmin işleyiş yasaları bütün bu sonuçları doğuran esas nedendir.

Kapitalizmin temelinde, işçi sınıfının üretim araçlarından yoksun oluşu, karşılığında ise tüm üretim araçlarının gittikçe daha az elde toplanması olguları vardır. Kapitalizm ister bunalım ve krizler içinde debelensin, isterse işlerini tıkrında yürütüp büyük karlar elde edilsin, toplumu mülksüzler ve servet sahipleri olarak ikiye ayıran bu eğilim asla durdurulamaz. Kapitalizmin başarıları da işçi sınıfını üretim araçlarından uzaklaştırır, başarısızlığı da...

Sümerbank işçileri, eylem alanında “Üretmek İstiyoruz” yazılı giysilerle en öndeydiler. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi, işçiyi üretimden kopartıyor. İşçi üretmez duruma geliyor. Bir yandan üretici güçlerin sürekli gelişimi, öte yandan üretimin temelinin ortadan kalkması, burjuva sınıfın en lanetli çelişkisidir. Burjuvazi, üretim araçlarıyla emek-gücünü üretim sürecinde bir araya getirerek sömürü elde edebilir. Oysa, gelişen üretim araçları, sürekli genişleyen sabit yatırımlar, eskisinden çok daha az miktarda emek-gü-

larda toprak işgallerini arttırdılar. Bizzat, kaçak başkanın akrabalarına ait büyük çiftliklerden dördünü de işgal ettiler. Ama ordu etkin bir önlem alamıyor... Ordu egemen olsaydı, bu 200 ke- ne, ordusuyla bu topraklarını çoktan geri almış olurdu. Ordunun güçsüzlüğü son ayaklanmada bir kez daha ortaya çıktı. Kaçak başkan orduyu yardıma çağırıyordu. Katliam başladı... onlarca insanın ölümü, ayaklanmanın yerel önderlerinin öne çıkışı, halka kurşun sıkmayan askerler.. Ama sonuç ortada. Ve ordu, kendini kurtarmak için yatıştırıcı başkanın ağzından aceleyle açıklama yapıyor şimdi: “Ölümlerin sorumlusu siyasilerdir. Orduyu göreve onlar çağırıyor ve mecbur kaldık!” Gücü karşısında çaresiz kaldığı halka, “bu işte benim bir günahım yok” demeye çalışıyor. Bu hale gelmiş bir ordunun gücünden söz edilebilir mi?

Öyleyse Che'nin başlattığı yürüyüşü tamam- lamanın, halkın arzularını yerine getirmenin önünde ne engel olabilir? Cesaretsizlikten başka!..

Son ayaklanmadan sonra MAS açıklıyor: “Daha önce beş kere bir şey kazanmadan yerimize oturduk. Umarız ki, şimdi her şey değişecek ve Mesa (yatıştırıcı başkan), ABD'nin emperyalist çıkarlarına kul olmayacaktır.” Bu ayaklanmadan bir süre önce, Bolivya İşçi ve Köylü Sendikaları Konfederasyonu ise bir bildiri yayınlıyor; “...onurlu Bolivyalılar arasında yeni bir toplumsal sözleşme yapılması amacıyla; bir kurucu meclis oluşturulması” çağırısı yapmış ve başkanın istifasını istemişti.

1,5 yıl önceye göre daha fazla yol alınmış kuşkusuz. So- kağa çıkıp başkanı devirmenin bir çare olmadığı anlaşılıyor ve “tuvalete gitmek için bile bizden izin isteyecekler” sözüne uygun olarak sokaklar terk edilmemiş. Ama halen, iktidarı (sadece başkanlığı değil, gerçek iktidarı), ellerine alırlarsa, ellerinde tutup tutamayacakları endişesini yaşadıkları görülüyor. ABD'nin müdahalesinden korkuluyor.

Oysa, yerli halk, kaniyle cesaretini ortaya koyuyor. Hal- kın gücüne inanç, zafer için yetip de artacak bile. İşçilerin, e- mekçilerin, köylülerin sömürücülerin iktidarını devirmekle kalmayıp, kendi iktidarlarını kurabileceklerine, yönetebileceklerine ve koruyabileceklerine güvenmenin zamanı gelme- di mi?

Sandinistlerin Nikaragua'da yapmaktan korktuğu şeyi, Kolombiya'da FARC'ın atmaktan uzak durduğu adımı neden Bolivyalı emekçiler atmasın? Neden bunun mümkün olduğunu göstermesinler? Gösterebilirler, üstelik sadece Latinlere değil, tüm dünyaya gösterebilirler. Tüm dünyada ayaklanma halinde olan emekçi sınıfların, böylesi bir ön açılığa, örne- ğe büyük bir ihtiyacı var. İlk örneği, onlarca örnek izleyecek. Bolivya halkı, tarihi kanla yazmanın amacının sadece muha- lefet etmek, hatta, sadece yıkmak da olmadığını; iktidarı ala- rak, sokaktaki insanların da toplumu yönetebileceğini göster- melidir. Eğer hareketin önderleri bunun yolunu açmazsa, halk açacaktır. Buna hiç şüphe yok. Bolivya halkı, bu güçte olduğunu gösterdi.

Tüm dünyada emperyalizmin ve işbirlikçilerinin güçlü olduğu bir dünyaya dair inanca büyük darbeler vuruluyor. Her gün,

dünyanın dört bir köşesinde eylem halinde olan onbinler, em- peryalist-kapitalist sistemin çöküşünü ilan ediyorlar. Tüm bu yaşananlara rağmen, emperyalizmden medet umanlar, siste- min gücü üzerine ahkam kesenler; olsa olsa yüreğini satmış- lar olabilir. Onlar da, çöken kapitalist sistemin yıkıntıları alt- ında kalmaya mahkumdur.

Artık, sosyalizmin egemenliğini açıkça ilan etme vakti. Bolivyalı emekçiler, sosyalizmin egemenlik yüzyılına açıkça ilan etmeliler ve harekete geçmeliler. Bunun için, toprakları- nı kaniyle sulayan Che'ye bakmaları yeter. Che'nin yaratıcı- larından olduğu Küba, proletaryanın önderliğindeki emekçi sınıfların iktidarda, sosyalist kuruculuk altında ne harikalar yaratabileceğinin canlı kanıtı olarak yanbaşılarında duruyor. Brezilya, Arjantin, Venezuela'da dalgalanan Che bayrakları ve ayaklanmalar, Sosyalist Latin Amerika'nın her zamankin- den daha yakın olduğunu müjdeliyor.

Türkiye ve K.Kürdistan halkları da Bolivya'da yaşanan- lardan öğrenmelidir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin faşist diktatörlüğü altında inim inim inleyen halklarımızı; kırıntılar elde etmek ve yaşamak uğruna aşağılanmaya son vermek i- çin, Bolivya halkına, ABD'nin dibindeki on milyonluk bu yoksul halkın savaşına bakmalıdır. Onlar, yaşamlarına ve ge- leceklerine sahip olmak için savaşıyorlar ve bedel ödüyorlar. Emekçi sınıfların savaşmadan ve bedel ödmeden yaşamları- nı kendi ellerine almaları mümkün değildir. Geride bıraktığı- mız 30 yıl, bunun ispatıdır. Emekçi sınıflar ne zaman savaşı büyüttüyse, yaşamlarına ve geleceklerine o kadar umutla ba- kar hale gelmişlerdir. Bugüne ve geleceğe güvenle bakabil- menin ilk şartı buysa, ikinci şartı da, ödenen bedellerin yeni bir toplumsal sistemle, yani sosyalizmle taçlandırılmasıdır. Bizde de bu, en az dünyanın herhangi bir yerinde olduğu ka- dar günceldir. Yeter ki, Nikaragua'da, Kolombiya'da, Bolivi- ya'da vb. yapılan hatadan; iktidarı alma cesaretini sergileyememekten uzak durulsun. Yeter ki, iktidarı almayı değil de a- şırı muhalefet olmayı vaazeden ortalama solun barikatları a- şılsın. Yeter ki, Leninistler devrimci taktikleriyle kitlelere gi- dip işe girilsin... her şey ardından gelecektir.

Yüzyılımızın sosyalizmin egemenlik yüzyılı olacağına i- nanmayan halen varsa, biraz haklara kulak versin. Ve daha fazla cesaretle ileri atılsın...□

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

REMZİ AYDIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİNİN 140. GÜNÜNDE

Sermaye sınıfının ve onun faşist devletinin devrimci, komünist tutsaklara saldırısını yeni infaz yasalarıyla sürüyor. Zindanlarda yılları bulan Ölüm Orucu eylemi de sürüyor.

TKEP/Leninist davasından Remzi Aydın, bulunduğu Tekirdağ F Tipi zindanında Ölüm Orucu eylemini büyük bir kararlılıkla ve zaferin er ya da geç devrimin olacağını bilerek sürdürüyor. Bugüne kadar devlet, eylemi kırabilmek, devrimci ve komünist tutsakları teslim alabilmek için denemedik yol bırakmadı. Her türlü saldırıyı, devrimci iradenin çelikten gücüyle alt etmeyi bilen tutsaklar, yıllardır yüzlerce insanın ölümsüzleşmesine, yüzlercesinin sakat kalmasına rağmen geri durmadılar.

Leninist tutsaklar, bugüne kadar tarihe leninistçe ad koyabilmek için yürüdüler. Murat gibi, Sibel gibi, Aysun gibi yüreklerimizin en genç yerlerini ölümle tanıştırdık ama ne bu

zindanları bir gün yıkacağımıza olan inancımız eksildi ne de devrimle tekelleri kapitalizmi en küçük hücrene kadar parçalayacağımıza olan inancımız... Devrim yenilmez bir güce ulaştığı için biz de yenilmez bir güce ulaştık. Bizim irademiz çelikleştiği için, devrimin gücü de çelikleşti.

12 Kasım 2003 itibarıyla 140. gününde olan Remzi Aydın, Ölüm Orucu'nun ilerleyen bu günlerinde karşısında "çocukları, hürriyeti ve ümidi öldürmek isteyen bir ordu" olduğunu biliyor. Sağlık durumu her şeye rağmen iyi olan Remzi Aydın, ilk günkü moralini ve coşkusunu koruyor. O, hiçbir gücün komünist iradeyi teslim alamayacağını göstererek, tarihe leninistçe ad koyarak büyük yürüyüşümüzü sürdürüyor.

Onu alındaki kızıl banttan öpüyoruz.

Leninist Tutsaklar

"İNSAN ONURUNU YOKSAYAN HİÇ BİR İNFAZ REJİMİ KABUL EDİLEMEZ"

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'den avukat Hakan Karadağ ile, yeni İnfaz Yasası, F tipleri süreci ve devrimci tutsaklara yapılan katliamlar üzerine röportaj yaptık. Yerimizin darlığından ötürü bu röportajı kısaltarak yayınıyoruz.

Mücadele Birliği: Yeni İnfaz Yasa Tasarısının içeriği hakkında bilgi verebilir misiniz?

Hakan Karadağ: Öncelikle bir düzeltme yaparak sorunuza cevaplandırayım. Tasarı halindeki İnfaz Yasasına yeni sıfatını yakıştırmak doğru değil. Zira incelendiğinde görülecek ki tasarının stratejik olarak yeni bir rejimi önerdiğinden bahsedilemez. Yani yeni bir statü ortaya koymuyor. Esas olarak bugüne kadarki fiili, yasadışı, hukuksuz bir biçimde yapılanlar bir forma kavuşuyor ve buna da standardizasyon denilebilir. Artık sakat bırakma, kol bacak koparma, kişiliksizleştirme ve katliamın da bir standardı olacak.

Bu anlamda tasarıda yer alan tek tip elbise, zorunlu çalışma, şartla salıverme usulü, sınıflandırma, disiplin suçları ve cezaları gibi yeni görünen düzenlemelere ise yabancı değiliz.

Ancak iyileştirme, bireyselleştirme, gençlik cezaevi, yatma

planına uymamak, sessiz direniş, şartlı salıverilmenin geri bırakılması, oturduğu yerde infaz kararı, elektronik alete bağlanma kararı adli kontrol gibi tasarıda yer alan kimi kavram ve deyimlemeler dikkat çekici.

Mücadele Birliği: Bu ya da buna benzer yasaların başka örnekleri, şu anda uygulanan bir ülke var mı?

Hakan Karadağ: Tesadüf değil. İlginç bir örtüşme var burada. Burada ben soruyorum. Vereceğiniz cevap sorunuzun cevabı da olacaktır. TC hangi ülkelerle işbirliği yapıp Irak'ta Ortadoğu'nun kardeş halklarının kanını dökmeye hazırlanıyor ve hevesleniyorsa bu ve buna benzer uygulamalar bu ülkelerde var. Yani ABD ve İngiltere. Üstelik tasarının gerekçe bölümünde bu husus açıklıkla belirtilmiş. İngiltere ceza infaz sisteminde örneklemelere yer verilmiş. Ancak bu sistemin zenginleştirilmiş biçimi ABD'nde uygulanmaktadır. Bu örtüşmenin belirtilmesi dışında ayrıca bizim açımızdan bu sorunun cevabının aranmasının pratik bir değeri de yoktur.

Mücadele Birliği: 19 Aralık 2000 tarihinde uygulanmaya konulan F tipi cezaevleriyle devlet amaçladığı şeyleri gerçekleştiremediği için mi D tipi cezaevleri ve bu yeni İnfaz Yasa ta-

sarısını gündeme getirdi?

Hakan Karadağ: Burada hayli uzun bir cevap vermek gerekir.

Siyasi iktidarın ekonomi-politiği ile bağlı suç ve ceza siyaseti ve pratiğinin son dört yılda geçirdiği bir dönüşüm var. Soru, bu dönüşümün çözümlenmesi ile cevaplanabilir. İşaret ettiğimiz dört yıllık süre, milat olamamakla birlikte hukuksal ve somut uygulamaları bakımından daha 4 yıl öncesinde netleşmiştir. Dört yıl öncesine döndüğümüzde karşımıza çıkan somutluk ise "Uluçanlar Katliamı"dır.

Uluçanlar katliamına kadar siyasi iktidarın, hapisaneler siyasetinde burjuva feodal karakterine de uygun olarak merkezi ve kapsamlı bir programa sahip olmadığını söyleyebiliriz. Aynı zamanda 1985-1995 arası dönemi karakterize eden üç temel sürecin etkinliği de böyle bir merkezi ve kapsamlı programın oluşturulup hayata geçirilmesine uygun koşullardan siyasi iktidarı yoksun bırakmıştır.

Bu süreci merkezi ve kapsamlı bir programı hazırlamak ve hayata geçirmek için koşulların olgunlaşmasını beklemekle geçiren siyasi iktidar, Kürt Ulusal Hareketi(KUH)'nin kendini tasfiye sürecine girmesi ile cesaretini toplamış, AB standardizasyon politikalarının ekonomik, sosyal, hukuksal alanda toplumun büyük bir bölümünü ajite ettiği bir ortamın da eşliğinde Uluçanlar katliamını merkezi ve kapsamlı bir program çerçevesinde gerçekleştirmiştir.

Uluçanlar Katliamı, bu anlamda siyasi iktidarın bugüne taşıdığı geliştirerek zenginleştirdiği deneyimlerinin "laboratuvarı"dır. Bu laboratuvarla denenilen faşizmin şiddet araçları, zamanla estetize edilerek F tiplerini, D tiplerini ve bugünkü tasarımı yaratmıştır.

Özel harp analistleri ve stratejistlerinin toplumsal muhalefetin beyni olarak tespit ettikleri hapisaneleri saldırı ve katliamlar ile dağıtmayı zorunlu sayarken, F tipi hücre ve tecridi de bir araç/biçim olarak yöntemleştirmiştir. Her fırsatta, her girişimin, eylemin arka planında hapisaneleri ve örgütlerin mahpus önder kadrolarının gösterilmesi, açık bir özel harp taktiğine karşılık gelmektedir. Bu beynin dağıtma ve parçalama operasyonu aynı zamanda halk kesimlerini sindirmeye baskılamaya ve gözdağına da hizmet etmesini hedeflemiştir.

Esas olan ise, "Ortadoğu'nun parçalama ve yeniden emperyal siyasete göre biçimlendirme projesi"nin başarısı için zorunlu ve kaçınılmaz bir girişim olmasıdır. Kanımca, Ortadoğu'nun işgal ve sömürgeleştirme sürecinin arifesinde gerçekleşen Uluçanlar, Burdur ve 19 Aralık operasyonunun zamanlaması ise bu çakışma açısından tesadüfî değildir.

Ayrıca siyasi iktidar, sistemin krizinin sürekliliğini kabul etmiş ve realize etmiş durumda. Kriz yönetimi siyaseti açısından hapisaneler, kriz alanlarından biri olarak belirlenmiş ve bu anlamda da bu krizi yönetecek taktik ve stratejik prensipleri, Ceza İnfaz Yasa Tasarısı ile de belirlemeye girişmiştir.

Bir ekleme daha yapmakta yarar var. F tipleri, tecrit, infaz yasa tasarısı, ceza yasa tasarısı, ceza usul tasarısı vs. düzenlemelerin felsefesi artık değişmiştir. Bu yasalaştırmalar emperyalizmin önleyici vuruş, önleyici savaş doktrininin hukuksal tezahürleridir. Bugün ceza usul kanununda, polis mevzuatında yapılan değişikliklerle arama, yakalama, gözaltı gibi müesseselere hukukun objektifliğine aykırı olarak subjektif kavram ve uygu-

lamalar eklenmiştir. Nedir bunlar? Önleyici arama, önleyici yakalama vesaire. Suçtan dolayı değil suç işlenmesi olasılığından dolayı arama yapılabilmesi, gözaltı yapılabilmesi mümkün hale getiriliyor. Saddam'ın kimyasal silahları hala bulunamamıştır, fakat Irak işgal altındadır.

Bu açıklama çerçevesinde Ceza İnfaz tasarısının neden gündeme getirildiği açıkça anlaşılmaktadır. Bir de, artık siyasi iktidarın hapisaneler siyasetini yerel ihtiyaçlar için değil, küresel emperyal ihtiyaçlar için belirlediğini unutmamak gerekiyor.

Mücadele Birliği: Bu tasarının yasalaştırılma olasılığını nasıl görüyorsunuz? Buna karşı Baro'nun, avukatların bir hazırlığı var mı?

Hakan Karadağ: Siyasi iktidar bakımından bu bir olasılık değil bir zorunluluk. Zira bu emperyal bir buyruk. Bir zaman vermek mümkün değil. Komisyonda madde madde tartışılarak geçildiğini biliyoruz. Yeni yıla kadar TBMM Genel Kurulu'nun gündemine gelerek yasalaşabilir. Sorunun diğer kısmına gelirsek, bu konuda belirli bir kesimin mücadele ya da muhalefeti tayin edici değil. Esas olanın toplumun tüm ve en geniş kesimlerinin ortak mücadelesidir. Bu yasa ya da yasaların çıkmaması konusundaki mücadelenin başarısı, samimi bir anti-emperyalist mücadelenin bütünlüğüne bağlıdır. Baro ya da avukatların geniş kesiminin bir hazırlığından bahsetmek de mümkün değil. Söylediğimiz gibi AB standardizasyon politikalarının ekonomik, sosyal, hukuksal alanda toplumun büyük bir bölümünü ajite ettiği bir ortamda ve üstelik bu ortam kimi sosyalist kimlikli hukukçuları, demokratik kurumları da parçalamıştır.

Mücadele Birliği: Müvekkiliniz olan devrimci tutsaklar bu yasa tasarısına karşı tavrı nedir?

Hakan Karadağ: Müvekkilimiz bunu yeni bir saldırı duyurusu olarak değerlendiriyorlar. Tavrılarına gelince, nitelik olarak 19 Aralık operasyonunun öncesi ve sonrası ile niteliksel olarak bir fark görmediklerini değerlendiriyorum. Ancak uğradıkları fiziksel ve ruhsal şiddetin, nicelik olarak aşırı artacağını onlar da biliyorlar. F tipi sürecini, tamamlanmış, başı ve sonu olan bir süreç olarak görmeleri mümkün değil. F tipi hücrelerin süreklileşen ve zamana yayılan bir saldırı ve kişiliksizleştirme sürecinin parçası olduğu konusunda tereddütleri olmadığından, tavrılarına da tereddüt içermiyor.

Mücadele Birliği: Cezaevlerindeki bu tür uygulamalara karşı kamuoyunu duyarlı hale getirmek için neler yapılabilir? Siz avukatlar olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Hakan Karadağ: Bu sorunuzun cevabına diğer cevapların satır aralarında değinmiştim. Esas olanın toplumun tüm ve en geniş kesimlerinin ortak mücadelesidir. Mücadelenin başarısı mücadelenin bütünlüğüne bağlıdır. Ayrıca sürecin doğru çözümlenerek, kavranarak, yeni soruları tespit etmek ve bu sorulara doğru cevaplar aramak gerekir. Çünkü diyalektiğin değişim yasası bize soruların da cevapların da değiştiğini söylüyor. Yeni sorulara eski ve hazır cevaplarımızı vermemiz sorunu çözmeyecektir. Bugün bu cevaplarımızın yarın geçerliliğini kaybedebileceğini şimdiden kabul ederek hareket ediyorum. Bu anlamda avukatlar da bu gerçekliğin dışında değiller. Tavrımız da nettir. Tecride, pişmanlığa dayanan, siyasi mahpuslara iyileştirilmesi gereken kişilikler olarak bakan, insan onurunu yok sayan hiçbir infaz rejimini kabul edilemez olarak görüyoruz.

Mücadele Birliği: Bu sohbetiniz için teşekkür ederiz. □

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELE BİRLİĞİ

Tüm dünyada olduğu gibi, tekeli kapitalizmin işçi ve emekçilere hiçbir yaşama alanı bırakmadığı coğrafyamızda da, kapitalizme karşı eylemler, çeşitli şekillerde vücut buluyor.

Sağlık sektöründe tekelleşme, diğer alanlardan farklı olarak, insan hayatına fütursuzca saldırıyı, tıpkı silah sanayisinde olduğu gibi, her gün bir başka örnekle gözler önüne seriyor. İlaç ve tıbbi teknoloji tekelcileri, tüm kapitalist devletlerde sağlık politikalarını bizzat belirliyor. Tedavi etmek, hastalıkları ortadan kaldırmak, dolayısıyla tüketimi azaltmak bu tekelciler için ölümcül kriz anlamına gelir. Bu nedenle, hastalığın yol açtığı sonuç ve semptomlara karşı, ancak tamamen ortadan kaldırmayan “tedavi” yöntemleri geliştirmeyi temel politika haline getirmişler. Daha çok tüketim, daha çok sermaye yolundaki bu temel politikanın araçları olmak istemeyen sağlık emekçileri, 5 Kasım günü iş bırakarak tepkilerini dile getirdiler.

Talepler şöyle açıklandı; 2004 Bütçe’sinden sağlığa %10 pay ayrılmalı, sağlık hizmetlerinin ticarileşmesini hedefleyen Sağlıkta Dönüşüm Programı durdurulsun, halk için ek “sağlık vergisi” anlamına gelen Genel Sağlık Sigortası’ndan vazgeçilsin, “Aile Hekimliği” modeline yerine “Genel Pratisyenlik” esaslı sağlık ocakları sistemi geliştirilsin, herkese eşit, ücretsiz sağlık hizmeti sağlansın, insanca çalışma koşulları sağlansın ve insanca geçecek ücret verilsin; döner sermaye, performans dayalı ücretlendirme uygulamalarından ve iş güvencesini yok edecek sözleşmeli personel uygulamasından vazgeçilsin.

Tüm emekçilerin ve sağlık emekçilerinin yakından yaşadığı tüm sorunlar, belki de sayfalarca uzatılabilir. Sorunların kaynağı olan bataklıktan (kapitalizmden) özenle söz etmeyen sözde temsilcilerimiz, katıldıkları memnundular. Oysa daha önce SES’in ya da TTB’nin tek başına 2 katını örgütlediği firesiz eylemler unutulmuş görünüyor.

Başta KESK’te ve yine aynı şekilde TTB’de kök salmış bulunan reformistlerimiz bu günü kırtarıldıkları şaşırıyor, 2 bin-3 bin kişinin toplanmış olmasına övgüler düzüyorlar. Ancak bu eylemin çok daha önemli yönlerine dikkat çekmek gerekiyor.

Eylemi yapan hekimler ve sağlık çalışanları, gerçekten de TC’nin başbakanının dediği gibi kapitalizmin rantını yiyebilir, tıpkı daha önce de yine başka bir başbakan, Özal’ın dediği gibi “benim memurum işini bilir” sözündeki başbakanın memuru olabilirlerdi. Her köşe başında bekleyen ilaç firmaları, görüntüleme merkezleri, özel hastaneler, eczaneler vb. ile işlerini bilip sistemin birer aracı olabilirlerdi. Üstelik bu konuda kapitalizmin sevgili evlatları olabilirlerdi; ama onlar, “hekimleri aşağılayan zihniyete karşı” yürüdüler.

Aslında eylem SES ve TTB’ye rağmen gerçekleşti. Kimi yerde eylemin iptali açıklamaları, yürüyüş yerine basın açıklaması, yürüyüş yerine sadece iş bırakma, iş bırakma yerine yavaşlatma... tüm bu çelişkili duyurularda, eylemi reformist taleplere boğmaları rağmen tabanda biriken tepkiler sağlık emekçilerini sokağa dökmeye yetti. Bundan sonra da sağlık emekçileri kendilerine sunulan tüm yolsuzluk ve sistem içi önermeleri eylemleriyle ezmeye devam edeceklerdir. Hem insan hayatına hem de kendi onurlarına sahip çıktıkları için... Kapitalist sistem bu gelişmeyi durduramadığı, dolayısıyla da toplumsal gelişmenin önünde engel olduğu için de yıkılmaya mahkumdur.

Daha önce bu örneği BEDAŞ işçilerin-

de de yaşadık. Gelirlerini emekçilerden çıkarması beklenen -üstelik bu gelir azımsanmayacak miktardadır- BEDAŞ taşeron işçileri, “onurlu bir ücret” için yıllarca mücadele edip takım sözleşmelerini yaptılar.

Bu eylemin bir diğer yanı ise, grevin tüm işkollarına yayılmış olmasıdır. Devlet sağlık kurumları ve SSK kurumları birlikte hareket ederek faşizmin haklı tepkisini çektiler. Bu eylemde farklı emekçi kesimler arasında mücadele birliği gerçekleşti. Kimi eksikliklerine rağmen bu birlik, pek çok alanda önemli bir örnektir. Tek federasyon ve iş kolu örgütlenmesi kamu emekçilerini de, işçileri de, taşeron çalışanları da tek çatı altında toplayan bir mücadele birliği, tüm alanlarda merkezi vuruşları daha sistematik hale getirecektir. Bu eylemin öncesi ve sonrasındaki devlet kanallarından gelen tehdit ve saldırıların hedefi de, aslında gelişen anti-kapitalist bilinç ve bu bilinçle oluşturulmuş mücadele birlikleridir. Bu nedenle ki Kamu Yönetimi Reformu ve Yerel Yönetimler Reformu Yasa Tasarısı’yla bu birlik, yerellere parçalanmak istenmektedir. Biliyoruz ki, faşizm ne zaman reform dese, arkasından saldırılar, gasplar, sefalet ve yoksulluk dayatmaları gelmektedir. Tıpkı ne zaman demo-

krasi dese -bu burjuvazi için reform ya da demokrasi demektir- arkasından faşist saldırılar gelmesi gibi. Düne kadar “Sahte Sendika Yasasına Hayır” diyen sendikalar, nasıl ki “sahte” sendika yasası çıkar çıkmaz eski birikimlerini bir kenara bırakıp yeni sendikaya göre bir an önce biçimlenmek ve dolayısıyla koltuk “paylaşmak” savasına girmişlerse, şimdi de bu yasaya karşı çıkıyorlar. Bu karşı çıkış, söz ve uyarıdan ibaret. İç-savaş sertleştiği ayak direyen sendikalar, hızla kan kaybediyor ve saflarını terk eden emekçilerden geriye düşüyor. Yeni yerel yönetim “reformu”yla tamamen silinmeleri isten bile değil. Her yerde olduğu gibi sendikaları devrimin hizmetine sunacak olan, işyeri komiteleri ve iş kolu konseyleri, bu dönemde hızla örgütlenmedikçe yok oluş açıktır. Aydınlar, emekçiler, işçiler bu süreçte mücadele birliğini örnek zorunda kalacakları örneklerle daha çok karşı karşıya kalacaklar. Emekçilere yolsuzluk yolunu gösteren ve kendi varoluşunu da buna dayamış olan tekeli kapitalizm, her geçen gün emekçilerin gelişen bilinçlerinin eylemleriyle sarsılacak. Komite ve konseylerde birleşmiş, mücadele birliğini deneyimlemiş işçi ve emekçiler tarafından, leninistlerin öncülüğünde yıkılacaktır.

Devrimci Sağlık Emekçisi

"HALK BİZİM YANIMIZDADIR"

Kamu Emekçileri Sendikası İzmir Şubeler Platformu'nun savaş ve işgal, kamu reformu, TİS süreci ve 2004 bütçesi ile ilgili açıkladığı eylem takvimi kapsamında içinde 5 Kasım 2003 Çarşamba günü SES, TTB, Diş Hekimleri Odası ve Eczacılar Odası'nın katılımıyla işyerlerini terk etmeme eylemi yapıldı. Acil sağlık hizmetleri dışında çalışmalarını sürdürmeyen sağlık emekçileri, aynı gün Konak Gümrük'te SES İzmir Şubesi önünde saat 12:00'de toplanmaya başladı. "Herkese Eşit, Ücretsiz Sağlık", "IMF'ye Değil Emekçiye Bütçe", "Hastaneler Halkındır Satılmamaz" sloganlarıyla, buradan Cumhuriyet Meydanı'na yürüyüşe geçen sağlık emekçileri yol boyunca çevre halktan destek gördü. Behçet Uz Çocuk Hastanesi yanında İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde SES MYK üyesi Hakan Güleşe tarafından bir basın açıklaması okundu.

Yürüyüş boyunca AKP ve bundan önceki hükümetlerin protesto edildiği eylemde özellikle Kamu Yönetimi Reformu yasa taslağının geri çekilmesi istendi. Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın doktorların eylemlerini etik bulmadığına dair açıklamasına karşılık sağlık hizmetlerine %3 pay ayırmanın etik olmadığı vurgulandığı eylemde, "Bugün hastanelerde bir tek insanın burnu kanamamıştır. Acil sağlık hizmetleri sürdürülmüş, kanserli hastaların ve diyalize bağlı hastaların tedavisi engellenmemiştir, bugün halk bizim yanımızdadır" denildi. "Sözleşmeli Sağlıkçı Olmayacağız", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "Savaşa Değil Emekçiye Bütçe" sloganlarının atıldığı, 800 emekçinin katıldığı eylem basın metninin okunmasıyla sona erdi.

**Y.E. Mücadele Birliği/
İZMİR**

"Performansımızın Son Sınırına Kadar Çalışır Emeğimizin Karşılığını Alamayız"

Merhaba arkadaşlar,

Öncelikle sizlere kendimi tanıtayım. İzmir'de özel bir hastanenin koroner yoğun bakım ünitesinde çalışıyorum. Asıl mesleğim paramedik (ambulans ve acil bakım teknikerliği). Ne yazık ki, çoğu insanda olduğu gibi, kendi mesleğimi yapamamanın buruk acısını ben de taşıyorum.

Genellikle hepimiz özel sektörde çalışmanın zorluklarını, söyle veya böyle duymuş veya kısa dönemlerde de olsa yaşamışızdır. Hatta yaşama-ya devam ediyoruz. En başta gelen sorunumuz kısa sürede çok iş çıkarmaktır. Yani performansımızı son sınırına kadar kullanırız. Buna rağmen emeğimizin karşılığını alamayız. Ya maaşımızdan çeşitli şekillerde kesintiler yapılarak (genellikle kesintiler süslenerek fark ettirilmez) ya da sigortamızdan kaçaklar yapılır (bu konuda biraz şanslıyız galiba, hiçbir hastane çalışmamızın eksik sigorta yatırılma sorunu yok.) Her ay imza karşılığında maaş bordosu ismi verilen kağıt parçaları elimize verilir. 1 aylık ücretimizin ne olduğunu, yapılan sigorta günümüzü ve neler için maaşımızdan ne kadar kesinti yaptıklarını açıklarlar. Ama ne yazık ki belgeye saf saf bakar dururuz. Kelimeleri, neyin ne olduğunu bir türlü anlayamayız.

Hastanenin kardioloji bölümü SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı ile anlaşmalı çalışıyor. Personel kadrosu o kadar güçlü bir bağ ile birbirine kenetlenmiş, ki hastalarımız kendilerine gösterdiğimiz ilgi ve saygı sayesinde her fırsatta bizlere teşekkürlerini belirtiyorlar hastanemize ve çok yoğun talep var. Aylık olarak 216 saat çalışıyoruz. Tabii bu sürenin çoğu ayakta koşturmacayla geçiyor. Günlük olarak 12 saat ayaktayız. Ayrıca, VIP (very impormation person-protokol) hastalarımız da başka bir stres nedeni: Her koşulda onlara karşı sevecen görünerek, daha fazla ilgi göstermek gibi bir kuralımız var. Ayrıca bu tür hastalara özel hemşire oluyoruz. Tabii paramızı fazladan (emeğimizin karşılığında azını) alsak da bu konumdaki insanlara hizmet etmek, bence hem sıkıcı, hem de katlanılmaz.

Yoğun bakım ve steril ortamlarda (ameliyathane gibi) çalışıyorsanız en büyük sorunumuz özel kıyafet giyme ve çıkarmadır. Giriş-çıkış saatlerimizde foral kart basma zorunluluğumuz var. Hastane içinde ayrı forma, yoğun bakımda ayrı forma giyinip çıkarmak katlanılmaz hale geliyor.

İzmir'den Bir Sağlık Emekçisi

EMEKÇİLERDEN YÖK VE AKP PROTESTOSU

Her yılın 6 Kasım tarihi 12 Eylül faşizminin üniversiteler üzerinde kurduğu YÖK'ün protestolarına sahne olur. Bir çok üniversitede öğrenciler tarafından protesto edilen YÖK ve uygulamalarına bu yıl, AKP hükümetinin YÖK'ü kaldırmak, onun yerine üniversiteler üzerinde kendi politik hakimiyetini kurmak ve kadrolaşmak istemesi de eklendi.

6 Kasım 2003 Perşembe günü İzmir'de Ege ve 9 Eylül Üniversitelerindeki eylemlerin dışında bu yıl Eğitim-Sen'in Konak Meydanı'ndaki basın açıklaması da eklendi.

Eğitim-Sen 3 No'lu Şube (Üniversite ve Yurt-Kur Çalışanları) pankartının açıldığı basın açıklamasında saat 13:00'de yağmura rağmen bir araya gelen 50 emekçi tarafından YÖK ve AKP Hükümeti protesto edildi. "YÖK'e de YEK'e de Hayır!", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Örgütülü Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı eylemde Ankara Kızılay Meydanı'na çıkmak isteyen emekçi ve öğrencilerin uğradığı saldırı protesto edildi.

Y.E. Mücadele Birliği/ İZMİR

DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!

Bir 6 Kasım günü daha üniversiteler önünde eylem için toplandı. Öğle saatlerinde Beyazıt Meydanı'nda yapılacak eyleme katılmak için Eminönü tramvay durağında toplanılmaya başlandı. Saat 11.00 olduğunda tramvay durağı öğrencilerle dolup taşıyordu. Sonra eylemciler gelen tramvaya binerek marşlarla Laleli durağında indiler. Pankartlarını açarak sloganlarla Beyazıt Meydanı'na yürümeye başladılar. Bir anda etraflarını saran polisler rağmen yolu trafiğe kapatarak "Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Irak'ta Namlular İşgalcilere", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birlikleri", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden Öğrenciler Özgürleşemez" sloganları ile Beyazıt Meydanı'na ulaştılar.

Meydan'da basın açıklaması yapılırken, alanda Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ile DEHAP İstanbul Gençlik Kolları, Devrimci Parti Güçleri, Mayıs'ta Yaşam, Bağımsız Lise Hareketi, İDLB, İ.Ü. Demokratik Öğrenci Derneği, YÖK'e İsyan Hareketi ve Özgür Gençlik vardı. Okunan basın açıklamasında YÖK'ün 12 Eylül darbesinin ürünü olduğu ve eşit-parasız bilimsel eğitim istekleri dile getirildi. Alanda sık sık atılan "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek"

sloganı yanında atılan sloganlar akademik sınırların dışında, öğrencilerin toplumun her alanındaki sorunlara sahip çıktığını gösterir sloganlardı; "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar", "Tutsaklara Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "Armutlu'da Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", "Tecride Hayır", "Kürtçe Eğitim İstiyoruz", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Savaşın Nedeni Sermaye Düzeni", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "İşgale Değil Direnişe Destek", "İş Bilim Özgürlük".

Polis ablukası ve sloganlarda akademik sloganların dışına çıkılmaması için yapılan baskılar eşliğinde süren eylemden, DEHAP Gençliği 12.30 civarında ayrıldı. Sonradan öğrenildiğine göre, Laleli tarafına kortej halinde yaptıkları yürüyüşe polis, gaz bombaları ve coplarıyla saldırmış. Gözaltılar olduğu haberi geldiğinde tüm kitle gözaltıların serbest bırakılması için sloganlar atmaya başladı. Kortejin bölünmesinden yaklaşık 10 dakika sonra İ.Ü. Kampüsü'nden Emek Gençliği'nin korteji çıkarak eyleme katıldı. Hemen ardından da Beyazıt otobüs duraklarından Ekim Gençliği, Kaldıraç, ÖEP, Demokratik Üniversite Komiteleri, İLGB, BDSP, Emekçi Hareket Partisi gençliği gelerek eyleme katıldı. Saat 13.00'ü geçerken hep birlikte İ.Ü. Kampüsü'ne girildi. Kampüsün içinde de kortej halinde devam eden yürüyüşte duyulan "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganlarının ardından öğrenciler dağılarak eylemi sona erdirdiler.□

ÖĞRENCİLER BARİKATLARI AŞA AŞA YÜRÜDÜ

İzmir’de 6 Kasım, yani YÖK’ün kuruluş yıldönümü değişik eylemlerle protesto edildi. İlk olarak Ege ve Dokuz Eylül Üniversiteleri’nde başlayan etkinlikler 6 Kasım günü start aldı.

6 Kasım günü Ege Üniversitesi’nde saat 12 civarında başlayan yürüyüşe Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), EÜ-DER, Özgür Gençlik, Demokratik Üniversite Komiteleri, Bağımsız Gençlik Hareketi gibi değişik gruplardan öğrenciler katıldı. Sık sık “YÖK’e hayır, Tasarıya geçit yok”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, Üniversiteler bizimle özgürleşecek” gibi sloganlar atılıyordu. DÖB’ün kortejinde ise “Politik Özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılmaz”, “Yaşasın DÖB”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak” vb sloganlar duyuluyordu. Okulun içinde pankartlarla, sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından Hazırlık Fakültesinin önünde yapılan basın açıklamasıyla eylem sona erdi.

8 Kasım günü ise Ege Bölgelerinden gelen öğrencilerin de katılım gösterdiği eylem düzenlendi. Eylem 12.30 civarında Gümrük Telekom’un önünde başladı.

Aynı şekilde çok yoğun bir katılımın olduğu gözlemleniyordu. Sık sık, “YÖK, Polis, Medya bu abluka dağıtılacak”, “YÖK’e Hayır”, “Sermaye Defol Üniversiteler Bizimidir” sloganları atılıyordu.

Kitle saat 13.30 civarında Konak’a yürüyüşe geçti. Meydanda öğrencileri bekleyen Eğitim-Sen’le, öğrenciler arasında barikat kuruldu. Uzun süren tartışmaların ardından yapılan basın açıklamasıyla oradaki eylem sona erdi.

Saat 14.30 civarında BAGEH (Bağımsız Gençlik Hareketi)’nin AKP önünde basın açıklaması yapacağını öğrenen pek çok çevre kortej düzenini bozmadan AKP’nin önüne yürüyüşe geçti. Burada da polis barikadı bekliyordu.

Basın açıklaması barikatın önünde yapıldı ve kitle dağılmaya başladı, tam bu esnada bir grup genç ellerindeki molotofları fırlatmaya başladı. Paniğe kapılan polis havaya ateş atarak ara sokaklara dağılan kitlenin peşine düştü.

Bu eylem İzmir’de de kızıışmakta olan emekçi hareketin artık patlama noktasında olduğunun göstergesi oldu.

Y.E. Mücadele Birliği İZMİR

ESKİŞEHİR ŞİŞECAM’IN SESİ TÜM ÜRETİM DALLARINA YAYILIYOR

Kristal-İş Sendikası ile Türkiye Cam Çimento ve Toprak Sanayi İşverenleri arasında yürütülen ve Türkiye çapında 14 Şişecam fabrikasını kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine grev kararına gidildi.

Eskişehir Paşabahçe Fabrikası’nda yaşanan gelişmelerin, tüm üretim dalında bir destek grevine evrilmesi, yaşanan olumsuz gelişmelere karşın, cam işçileri arasındaki sınıf bilincinin ve dayanışmasının etki gücünü göstermesi bakımından son derece

önemlidir. Bu gelişmenin bir diğer önemli yanı, sermaye sınıfına karşı mücadelede işçi sınıfının önder konumunda olduğunu diğer emekçi kesimlere göstermesi oldu. Öyle ki, Paşabahçe’nin kapitalistlerinden sanayi bölgelerindeki diğer kapitalistlerine kadar Paşabahçe işçilerinin kararlı mücadelesini kırmak, onları yıldırma için akıllarına gelebilecek her yola başvurdular ve başvuruyorlar. Çünkü şu an Eskişehir Paşabahçe işçileri giriştikleri kararlı ve inatçı mücadele ile Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi’ndeki diğer fabrikalarda çalışan işçilere, kapitalistlere karşı mücadelelerinde ilham kaynağı olmakta, onlara öncülük yapmaktadır. Bu nedenle Eskişehir Paşabahçe Fabrikası işçileri ve diğer greve çıkacak Şişecam çalışanları, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadele ağını kendi üretim alanı dışında, diğer üretim dallarına da yaymalıdır. Çünkü bugün, tüm işverenler, Eskişehir Paşabahçe işçisinin kararlı mücadelesini kırmak için çıkarları gereği tek yumruk halindeyse, cam işçisi çalışanları da tek yumruk haline gelmeyi bilmeliler. Bunu yaparken, diğer işçilerin birliği için öncülük görevini de üstlenmelidir. Bunun yolu ise işçilerin kendi aralarında sağlam temellerde kuracakları devrimci işçi komitelerinden geçer. Böylece işçiler kendi aralarındaki sağlam örgütlülükle sermaye ve iktidarına karşı yürüyecek, tüm sorunların kalıcı çözümüne yönelecektir.

**Y.E. Mücadele Birliği/
Eskişehir**

TEKEL İŞÇİLERİNDEN MÜCADELE BİRLİĞİ ÖRNEĞİ

1 Kasım Cumartesi günü özelleştirme kısılcığında olan TEKEL Cevizli İşletmesi'nden 15 işçi, Rahmanlar'da direnişteki işçilere destek için toplandı. Sermayenin topyekün saldırılarına, işçilerin mücadele birliği ağını örerek cevap vermesi amacıyla TEKEL işçileri saat 14:00'de direnişteki işçilerin yanına geldi. Ve hemen kaynaşarak sıcak sohbetler, ideolojik tartışmalar yapıldı. Bir çok baskıya rağmen, direnişin 36 gününde (1 Ekim itibariyle) olması 8 işçinin kararlılığını gösteriyordu.

Perakende işçisi Abdül, direnişin sebebinin sendikal hak olduğunu vurguladı. Zaten sendika üyesi olduktan sonra işten atılmışlardı. İşler Boya Pazarlama Ltd. Şirketi, "DYO" markasının en büyük bayisi durumunda. İnşaat, otobüs, mobilya boyalarının merkez dağıtım yeri. Birinci haftadan sonra işyeri sahibinin isteğiyle, polis sürekli işçileri karga tulumba arabalara atıp, akşam serbest bırakıyordu. Patron hemen başka yollar da denemiş. Sahte imzayla kendi çocuklarını da işyerine alarak çoğunluğu sağlayıp, işçilerin sendika yetkisi almaması için uğraşmış. Ancak işçiler önce davranarak yetki almışlar. TEKEL işçilerinin gelmesiyle motivasyonları artan işçiler bugüne kadar diğer kollardan zayıf destek geldiğini söylüyorlar. "Eğer zamanında işçiler birleşseydi, kitlesel eylemler yapılsaydı, SEKA'lar, şeker fabrikaları özelleşmezdi." Migros işçileri, TEKEL işçileri ve birkaç kişilik sendika dışında destek görmediklerini söylediler. Ancak özelleştirme, işten atılmaların ve baskıların yoğunlaşmasına karşı işçilerin birlik olması gerektiği sonucuna varıldı uzun tartışmalar sonunda. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de bunun maddi koşulları uygundur. İşçiler burjuva sendikacılara, patronlarına, sermayeye karşı, emeğin kurtuluşu için, devrimci işçi komitelerinde örgütlenmelidir. Yasal çerçeveler içerisinde hak alma mücadelesi emeğin kurtuluşuna bu koşullarda yardım etmez, aksine ayak bağı olur. Çünkü yasalar işçi, emekçi, yoksul halkı değil, egemen olan burjuvanın çıkarlarını korur. Yasalardan medet ummak yerine, sınıfımızın gücüne güvenerek iktidar hedefiyle örgütlenmeliyiz.

İşçiler arasında geçen bu sohbetlerden sonra TEKEL işçileri, direnişteki işçilere kendi eylemlerine destek olunması çağrısı yaparak ayrıldılar.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

TEKEL İşçilerinden Direnişe Destek

PTT İŞÇİLERİNE Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'nden ZİYARET

Bizler, Devrimci İşçi Komiteleri olarak direnişlerine destek vermek, onlara moral ve güç katmak için PTT işçilerinin yanına gitme kararı aldık. Paramız olmadığı için üç saatlik yolu yürüyerek eylem yerine vardık.

Kendimizi tanıtarak sohbet etmeye başladık. Önce direnişin amacını sorduk. Taşeronlaşmaya karşı başlattıkları bir eylem olduğunu söyleyerek başladılar sözlerine. "Biz de kadrolular kadar çalışıyoruz, hatta onlardan daha çok emek harcıyoruz, sorumluluklarımız onların sorumluluklarından daha çok. Hem zihinsel, hem de fiziksel olarak yoruluyoruz, buna rağmen kadroluların üçte biri kadar ücret alıyoruz. Karımızın yarısı aç, yarısı tok. Açıkçası bizim kaybedeceğimiz bir şey yok. Ama PTT'nin kaybedeceği çok şeyler var. Bütün baskılara rağmen direnişimizi sonuna kadar götüreceğiz. Polis, ilk dönemler yoğun baskı yaptı, ama karşısında onun kadar yasaları bilen birini görünce tökezlediler. Beni gözaltına aldılar; birkaç saat sonra bıraktılar. Arkadaşlar, benim gözaltına alınmamdan bayağı bir tedirgin olmuşlar; çünkü hayatlarında ilk kez polisle karşı karşıya gelmişlerdi, bundan dolayı kaygıları vardı. Ama benim bırakılmamla bu kaygıları yok oldu. Çünkü bizim yaptığımız direnişin sadece hak arama mücadelesi olduğunu ve yapılanın meşru olduğunu anladılar. Bir gün sonra hepimizi gözaltına aldılar; çadırımızı söktüler. Kimsenin bir endişesi yoktu, çünkü deneyim sahibiydiler. Polisin tüm baskılarına rağmen direniş hala sürüyor. Çadırımızı da yeniden kurduk."

Ve işçiler de bize sordular, "Siz nerede çalışıyorsunuz" diye. Biz de tekstil işçisi olduğumuzu, çalıştığımız fabrikada komite ve kenseyleri örgütleme çalışması yaptığımızı anlattık. İşçi ve emekçilerin kurtuluşunun sendikalarda olmadığını, yıllardır sendikacıların işçilerini sattıklarını, bunun için komitelerde örgütlenmek gerektiğini söyledik. Sendikaları sadece kullanmak gerektiğini, asıl örgütlülüğün komite ve kenseyler olduğunu söyledik. Onlara başarılar dileyerek, bir sorun olursa haberleşelim, hemen geliriz, işçilerin mücadele birliği ağını örmeye hazırız, diyerek ayrıldık.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DİK'li Bir İşçi

İKİTELLİ'DEN DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

İkitelli'de Mücadele Birliği Platformu olarak, İkitelli emekçi halkıyla kaynaşmak, onlarla birlik ve dayanışmayı daha da güçlendirmek için, Toplu Konut Kültür Merkezi'nde bir etkinlik yaptık. Etkinliğimize Mücadele Birliği'nin İkitelli'deki çalışmalarını anlatan, devletin nasıl özel olarak leninistlerin çalışmalarını engellemeye çalıştığını vurgulayan bir metni okuyarak başladık. Davetlilerin ilgiyle dinlediği metnimizde, devletin Mücadele Birliği'nin çalışmalarını engellemek için baskılarını yoğunlaştırdığı, özel yöneliminin tesadüf olmadığı, leninistlerin tüm yönleriyle devrimi temsil ettiği üzerinde duruldu. Sermaye sınıfının bir çöküş evresinde bulunduğu, tüm dünyada olduğu gibi üzerinde yaşadığımız topraklarda da bunun bütün belirtileriyle hissedildiği anlatıldı. Bu nedenle, tekelci sermaye sınıfının devletin gelişen, güçlenen devrime karşı bu tür saldırılarda bulunarak ömrünü uzatmaya çalıştığı vurgulandı; ama bunun da onun yıkılışını engelleyemeyeceği, aksine daha da hızlandıracağı altı çizildi.

Metinde ayrıca, ezilen halkların bu saldırılar karşısındaki tavrının ne olması gerektiği üzerinde duruldu. Daha sonra şiirler eşliğinde bir dia gösterisi sunuldu. Tüm dünyada işçiler ve emekçiler üzerinde uygulanan baskıları, halkların karşı karşıya kaldığı katliamları yansıtan perdedeki görüntüler, seyircileri oldukça etkiledi. Özellikle Kürt halkının maruz kaldığı katliamlar, 96 Ölüm Orucu eyleminin görüntüleri, Afrika'da açlıktan bir deri bir kemik kalmış insanların bakışları seyircileri kıpırtısız bıraktı.

Dia gösterisinden sonra konuk sanatçımız bir saz dinletisi sundu. Uzun yıllar tutsaklık hayatı yaşamış, son Ölüm Orucu eylemine tanıklık etmiş, bir leninistin büyük komünist şair Nazım'dan şiirler okunması ve sonra da kısa bir konuşma yapmasıyla dinleyicilerin duyguları biraz daha kabardı. Ondan sonra sahneye çıkan Sevgican ve Grubu türkülerini söylediler. Bu güzel dinletiyi insanlar severek izlediler.

Onlardan sonra tam Ayışığı Müzik Grubu sahneye çıkacaktı ki, etkinliğe girmeye çalışan TMSŞ ekipleri, sürumlu bir yoldaşımız tarafından dışarı çıkarıldı. Bunun üzerine sermayenin bekçileri, salonun bütün elektriğini kestirip, etkinliği sabotaj ettiler. Etkinliği devam ettirebilmenin koşulları kalmadı, etkinliği bitirmek zorunda kaldık. Uşak ruhlu bu işkenceciler ise yalvar yakar bunu kendilerinin yapmadığını söylediler. Tükürdüğünü yalayan bu uşak ruhlu işkencecilerle bir müddet tartıştıktan sonra oradan ayrıldık. Bunu da onların suç hanesine yazdık. Mücadele Birliği Platformu olarak bu tür baskıların bizleri yıldıramayacağını, aksine kinimizi daha da bileyeceğini bir kez daha haykırıyoruz. Bunu her alanda göstermeye devam edeceğiz...

**BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

İkitelli Mücadele Birliği Platformu

“ZAFERE KADAR HER ZAMANKİNDEN DAHA YAKINIZ”

MLKP Hollanda örgütünün 1 Kasım 2003 tarihinde Rotterdam'da düzenlediği “Umut Parti'de Kurtuluş Sosyalizm'de” gecesine, Leninistler olarak, kitap ve dergi sergimizle katıldık. Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'in 14. yıl bildirisinin ve onun Ölüm Orucu savaşçısı Remzi Aydın'ın mektubunun dağıtıldığı gecede, aynı zamanda TKEP/Leninist'in mesajı da okundu. Gece TKEP/Leninist tarafından devrimci duygularla selamlandı ve Remzi Aydın'ın mektubundaki son cümlelerle bitirildi: *“İlk günkü kararlılık ve coşku ile devam eden Ölüm Orucu eylemimizde zafere her zamankinden daha yakınız. Ve zaferimiz büyük olacak. Ödenen bedeller, kaybedilen canlarla büyüyen zaferimiz ise, emekçilerin sermaye iktidarını yıkıp kendi iktidarlarını kurduğunda kutlanacak emekçilerin bayramı olacak. Bunu biz yaşıyarak göreceğiz ya da yaşayanlar görecek.”*

Hollanda'dan Leninistler

NOT: Elimize e-mail yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

KARDEŞ VE DOST KOMÜNİST PARTİLERE IRAK KOMÜNİST PARTİSİ (KADRE)'DEN ÇAĞRI*

20 Temmuz 2003

Nerede olurlarsa olsunlar direnişi sürdüren halklarımız.

Her şeyden önce kendimizi ve sizi kahramanca Irak ulusal direnişinden dolayı kutlamak ve 19 işgalci asker ve subayın öldüğü ve en az 40'ının yaralandığı Kerbela bölgesindeki an Hakhilal şehrinde Pazar sabahı yapılan saldırıyı haber vermek istiyoruz. Yine size Dayala bölgesinde Perşembe öğleden sonra kahramanca bir savaş vererek en az 70 Amerikan subayını ve adamlarını öldüren direniş savaşçıları...

Amerikalılar kendi hükümetleri tarafından kandırılıyorlar. Ve kudurmuşçasına sağa sola saldırıyorlar, tehdit ediyorlar ve uluslararası siyasi hukuku çiğneyen koşulları oluşturuyorlar. Onlar kutsal ve meşru yasaları aşıyorlar ve bozuyorlar. Ve askerlerini kişisel olarak yakıp yıkmaları her şeyi harap etmeleri için tüm yasaların ve geleneklerin üzerinde, hiçbir sınırlama olmadan, yerel ya da uluslararası hiçbir mahkemede yargılanamayacakları onlara garanti ederek başka ülkelere gönderiyorlar.

Fakat uygarlığın beşiği olan iki nehrin kirlenmemiş topraklarında, tanrının onun için biçtiği rolü yerine getirmek üzere yasalar ve ahlaki değerler, bugün yeniden yükseliyor. Ve bu işgalcilere elem ve keder tattırıyor; onları Bağdat Caddesi'nde ezilen kumlar gibi feryat ettiriyor. İki nehrin toprağı, onları tabut içinde ya da kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış şekilde evlerine geri gönderiyor. Böylece bu dünyaya, Amerikan küstahlığının sonunun başlangıcı olduğunu duyuruyor. Amerika, burnu sürtülmüş aşağılanmış ve yara bere içinde geri çekilişini de ilan edecektir ve o bir daha asla gururlu olmayacaktır.

Eğer büyük Irak halkı, nefret ettiği Amerika'ya karşı kimi duygularını gösteriyorsa, bu Amerikan halkından da nefret ettikleri anlamına gelmiyor. Onlar sadece Amerikan militarizminden ve Amerikan halkının özgürlüğünü kısımaya başlayan Anglo-siyonist sağ kanat lobisinin emirlerini yerine getiren zorbalara sürüsünden nefret ediyorlar. Bugün ABD, onları tekelci çıkarlarının kudurmuş polisi olan İsrail'i savunmak için ölüme gönderiyor.

Yoldaşlar!

İnsanlığın baskılara karşı yoğunlaşan mücadelesinin ortasında, aslında dünya tekelcilerinin halklar üzerindeki baskıları arttıkça, aynı zamanda insanın adalet ve eşitliği başarma düşü temeline komünist hareketimiz, baskıların ve köleleştirilmenin tirmandığı ve radikal, toptan bir değişim dışında hiçbir umudun kalmadığı zamanlarda tarihin

yatağını zorlayan bir sel olarak ortaya çıktı.

Adalet, barış ve özgürlük mücadelesinde komünist hareket, her zaman kendi özgün niteliğine sahip olmuştur. Yani o, insanın gelişiminin büyük mirası temelinde gelişti. Bunlar, bilimdeki müthiş gelişmeler, iktisadın hız kazanması, devletler arasında ülke ve ulus sınırlarının oluşması, sermayenin kar elde etmek için dizginlerinden boşanmış bir şekilde genişlemesi ve sermayenin aşırı yoğunlaşması ve dinsel gericiğin tekellerle aynı çizgide, ezilen halklara karşı yer almasıdır. Felsefemiz, sömürünün temelinin ve nedenlerinin bilincindedir. Ve eğer ezilen insanlar iktidara gelirlerse bunun sömürü çağını bitireceğini ve onu insanlar arasında kardeşlik, barış ve adaletle değiştireceğini dikkate alarak kendisini tümüyle ezilenlerle birleştirmiştir.

Bu düşüncelere dayanarak, hareketimiz, başka insanların topraklarının işgali ve sömürgeciliğin karşıtı durumundadır. İster bunlar barışçıl yöntemlerle ister savaş yoluyla olsun, işgal, ulusal, etnik ve sınıfsal baskının hepsinin en yoğun şeklidir.

Komünist hareketin halkların kurtuluş mücadelesine yaptığı büyük katkılardan bahsetmek bir abartı olmayacaktır. Laos, Kamboçya, Küba ve Vietnam deneyimleri bunun şahididir. Ya da Irak Yurtsever Hareketinde ve Irak Komünist Partisi'nde kurtuluş için canını veren insanlardan bahsetmek abartı değildir.

Irak komünistleri olarak sloganımız "Özgür bir anavatan ve mutlu bir halk"tır. Buna dayanarak özgürlüğü, egemenliği ve anavatanın bağımsızlığını düşünürsek bizim pozisyonumuz son derece hassas ve önemlidir.

Bu, partimizin kurucusu, daima yoldaşımız olan Fahd'a "*Ben bir komünist olmaktan önce bir yurtseverim*" dediğin şeydir. Bununla bağlantılı olarak, ulusal egemenliğimizi savunmak, bizim için bir ilkedir. Bu ilke bizden, nereden gelirse gelsin işgalcilerle savaşmamızı istiyor, hatta bizi buna zorluyor. Biz işgalcilerle savaşmak için her türlü aracı kullanmalıyız. Nasıl bir düşünceye sahip olurlarsa olsunlar, Irak'ın yurtsever güçleriyle ittifak halinde savaşmalıyız.

Yine bu ilkeye göre, ülkemiz düşmanları tarafından işgal edildiğinde ya da bir saldırıya uğradığında "taktikler", "statükonun kabulüne" ya da "gücün ya da zayıflıkların hesaplanmasına" yer yoktur. 1967 yılındaki siyonist saldırılar sırasında Irak, komünistleri, Abd- an Rahman Arif'e düşmanlıklarını bir kenara koydular ve tutuldukları hücrelerden bir çağrı yaptılar. Ki bazıları ölüm hü-

relerindeydi, diğerleri ise uzun süreli ya da ömür boyu hapse çarptırılmıştı. Bu komünistler, Siyonist düşmana karşı savaşta yer almak ya da ön saflarda düzenli bir ordunun içinde veya gerilla direnişinde askeri birlik olarak bulunmak için serbest bırakılmak amacıyla temyize başvurular.

Yoldaşlar,

Kahraman Irak halkı ve onun cesur direniş savaşçıları işgalcileri kovmak için göreve hazırdır. Fakat biz Irak halkıyla dayanışma ve desteğiniz için size çağrı yapıyoruz. Sadece davamızı haklı olduğu için değil, ya da sadece prensip meselesi olarak değil, fakat belki siz, halkların düşmanı Amerikanın yıkılışı gibi büyük bir olayda yer almak istersiniz diye. Desteğinizi isteyen Irak halkı tarafından başlatılmış olan bu savaşa katılırsınız diye.

Dönek Hamid Macid'in partiye ve Irak'a karşı işlediği suçlar affedilir cinsten değil. O, Irak'taki ve Arap topraklarındaki tüm komünist harekete ve aynı zamanda size zarar verdi. Özeleştiriyi ya da özür de bu durumda düzeltilmez. Parti tüzüğümüz, bu davranışı yasal örgütsel yollardan reddetti. Ama o ve onun hempaları, partinin iç işleyişine rağmen davranışlarında ısrar ettiler. Bu nedenle Irak Komünist Partisi'nin büyük bölümünü oluşturan üyeler olarak şunu beyan ediyoruz:

Dönek Hamid Macid, işgalden önce Amerikan yönetimi ile işbirliği yaparak ve onların kurumlarından birine katılarak ulusumuza karşı ihanet suçu işlemiştir. Onun bundan sonraki davranışları ve eylemleri ne Irak Komünist Partisi'ni ne de Irak halkını bağlamaktadır.

Irak Komünist Partisi, oğulları ve kızlarıyla işgale karşı direniyor ve silahlı direnişe sadık kalıyor. Şimdi ilk ve temel amaç işgalcilerin Irak'tan kovulmasıdır.

Utancı ve yüzkarası istilacıları kendi anavatanlarına saldırmaya teşvik edenlerin olsun.

Zafer ise kahraman Irak halkının Sonsuz zafer Temmuz Devrimine ve onun büyük lideri Abdülkerim Kasım'a...

İşbirlikçi Hükümete Hayır! Oportünist Konseye Hayır!

Irak topraklarında bulunan herhangi bir uluslararası güce hayır.

Cesur savaşçıların ellerini bırakmayın.

IKP/Kadre

* Irak Komünist Partisi (Kadre)'nin internet sitesinden çevirilmiştir.

AŞILMASI ZORUNLU BİR ÖZELLİK: MEMUR ZİHNİYETİ

Kolektif olarak hedeflediğimiz gelişmeyi sağlayabilmek için aşmamız gereken engellerden biri de memur zihniyettir. “Memur zihniyeti” benzetmesini, bugüne kadar birçok kez kullandık. Bu, tam da yerli yerine oturan bir kavramdır. Bir işi, tıpkı bir memur gibi, şaşmaz bir düzen içerisinde, kurulu mekanik bir saatmişçesine yapma alışkanlığı, memur zihniyettir. Belli bir saatte iş başı yapma, iş saatini doldurma ya da daha çok dolduruyor gibi gözükmeye, “bir an önce şu iş bitse de gitsem” diye düşünme ve iş saati dolunca alelacele paydos etme memur zihniyettir. Memur zihniyeti, rutine alışma, yaratıcı bir çalışmanın olmaması, her zaman aynı işi aynı biçimde yapmadır. Belirli kalıpların dışına hiçbir şekilde çıkamaz. Daha çok kendisine söyleneni yapma, faal olmadığı halde faalmiş görüntüsü verip göz boyamaya çalışmadır. Kendisine söylenen bir işi lütfen yapma, kendisine bir şey söylenmediği sürece kılını dahi kıpırdatmamadır. Bozuk arabalar gibi ancak itekleyerek çalışma, kendiliğinden ateşlenememedir. Oblomovluğun adeta tüm hücrelere girmiş olmasıdır. Kendisine dokunulmadığı sürece tembelce piknelemez. Kendisine sürekli yapacak bir iş arayıp bulmak ve yapmak yerine, miskin miskin “bana bir iş verilse de yapsam” diye düşünmektir. Hatta kimi zaman bunu düşünmekten bile uzak olmaktır. Memur zihniyeti, sorunlar karşısında yalpalama, çözüm hep başkalarından beklemedir. Öyle ya, rutin giden bir işte, işin bir kısmını kotarmak zor değildir. Bir aksama olursa da ne de olsa onun nasıl çözüleceği de biliniyordu. Kişinin kendisinin bilmesine bile gerek yoktur. İş bölümü gereği birileri aksayan yönü düzeltmekle yükümlüdür. Sen düzelmesini bekler, düzeltildikten sonra yine bildik görevin neyse onu yapmaya devam edersin. Zorluklar, aksaklıklar karşısında inat yoktur, tüm zorlukları yenme azmi ve kararlılığı yoktur ve bunlar için gerekli olan coşku yoktur. Yaptığından daha fazlasını yapma isteği, yaratıcılığı zorlama isteği yoktur. Tam ter-

sine halinden memnun olma, insanı yeni işler yapmaktan alıkoyan bir yeterlilik duygusu vardır. Belki bir çok konuda açığa çıkmamış yetenekleri vardır, ama bunları kolektifin hizmetine sunmak, kolektif olarak onları daha da geliştirmek yerine keşfedilmeyi bekler. “Gerekirse” onu da yapacaktır ama “gerekirse”! Gerekeceğini gösterir hiçbir işaret yokken bile böyle düşünülür, çünkü “görev”, “sorumluluk” denen şeyler dondurulmuş, kalıplaştırılmış, rutine dönüştürülmüştür.

Sıçramalı Gelişim İhtiyacı

Kimi zaman planlı olmakla memur zihniyeti karıştırılabilir. Günün, yapılan işlerin planlanması, öncelikli olarak yapılacak işlerin genel bir taslağının çıkarılması mekaniklik değildir. Mekaniklik ya da memur zihniyeti, bunun değişmez, esnemez bir şey olarak algılanmasıdır. Olayların çok hızlı aktığı, bir insanın birden fazla işe koştuğu, birçok yere birden yetişmeye çalıştığı bir ortamda, saati saatine uyulabilecek bir program çıkarmak imkansızdır; işte bunu başarmaya çalışmak, olsa olsa memur zihniyetine sahip insanların işi olabilirdi. Yaşamın diyalektik akışını görenler bir yandan işlerini planlar, belli bir düzen içinde yapmaya çalışırken, bir yandan da o akışın hızlı sıçramalarına ayak uydurur, oldukları yerde, konumda takılı kalmazlar.

Statükoculuk, alışılmışın dışına çıkmama, yeniliklere kapalı olma memur zihniyettir. Bir memur her zaman “işini kaybederim” düşüncesiyle hata yapmaktan korkar ve ona göre hata yapmamanın en iyi yolu hiçbir şey yapmamak ya da yaptığı işi her zamanki rutin düzeninde yapmaktır. Bir memur, alışılmışın dışına çıktığında her şeyin aksayacağını düşünür. Elbette onun denemesi, riskleri göze almak demektir. Bu nedenle o riskleri göze almak, yaratıcı bir çalışma yapmak yerine varolanın sürgit devamından yana olur. Sıçramalı gelişim ihtiyacının her şeyden ağır bastığı dönemde, memur zihniyetiyle ayak sürüyenler aşılmak zorunda kalırlar.

Gelişimin önünü tıkayan, akışı yavaşlatan her kim olursa olsun bundan kaçamaz.

Sorunları

Üzerinden Atma Düşüncesi

Memur zihniyetine sahip biri, çözüm üretmek yerine, sorunları, bir an önce sorumlularına aktarıp üzerindeki yükü hafifletmek ister. Çözülmesi gereken bir sorun üzerine kafa yormak yerine, o, daha çok yanıp yakarmaya, sorunun çözülmemesinin gerekçelerini sıralamaya çalışır. Belki de oturup üzerinde biraz düşünse, ya da hemen girişse yapabileceği bir işi, kafasında büyütükçe büyütür. Önce erteleme yoluna gider ama ertelenmiş bir iş, er ya da geç insanın karşısına yine çıkaracaktır. Bu kez onun “olmaz”ları üzerine kafa yorar ve en sonunda da “yapılmıyor” yahut “yapamıyorum ne yapayım” der. “Olanaksızlıktan yapılmıyor” dan “ben yapamıyorum” demeye varmak da bir gelişmedir, ama sonuç değişmez, yapılması gereken iş hala orada duruyordur. Sizden ilgi göstermesini, emek harcamanızı, yaratıcılığınızı zorlamasını bekliyordur. “Gerçekçi olup imkansız istemenizi” bekliyordur.

Memur Zihniyetiyle Devrimin Hızına Ayak Uydurulamaz

Bunun için devrimin canlı gelişiminin algılanması gerekiyor. Devrim donuk, adım adım yerine getirilecek bir takım işlerin sonucu meydana gelecek, büyüyecek bir olgu olarak düşünülürse yapılmayan işlerden bir rahatsızlık duyulmaz. İnsan, kendi vicdanının sesini bastırabilir. Ne de olsa hemen devrim olmayacaktır. O halde acele etmeye ne gerek vardır. Hem hiç kimse sizin çalışmadığınızı iş yapmadığınızı da söyleyemez. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da aynı rutin tempo sürebilir!

Oysa devrim, yeni evrede, yeni bir zihniyetle, yeni bir coşkuyla, kendini yenileyerek çalışmayı gerektirir. Sıçramanın eşliğinde hiç kimse ayak sürüyemez. Tarihin hızını düşürebilecek her alışkanlık, yeni güçler ve toplumsal dinamikler tarafından aşılır. Aşılmak zorundadır. □

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

6 KASIM 2003
BEYAZIT